

11te Aarg.

1880.

20de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af A. Thronsen.

31te December — 24de Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the Post-Office at Decorah as 2nd class matter.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afværende og omhyggelig udvalgt Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Ark i Omflag to Gange om Maanedet (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forskud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke oevært ere sikre. Nye Subskribenter behøge at melde sig snarest muligt.

Adresse: **N. Thronsdjen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Vedkommende er paa lidelig.

7 forubetalte Exemplarer sendes 1 Ark for \$12.00.

Ældre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

Succesfor til **N. S. HASSEL** Decorah, Iowa.
Feodor Strøm & Co.

Har et fuldstændigt Udvalg af gode Kolonialvarer (Groceries), samt al Slags saltet og røget Fisk. Extra fin norsk Medicintran og andre norske Varer.

Indhold af 18de Bind (1879 II.) af „For Hjemmet“.

„Kun dagligdags er al din Dont“. — Hugenotterne som Galeislaver. — Japaneserne. — Den gamle Thepotte. — Brev til Lazard fra en tyrkisk Kadi. — Sokrates's Fængsel og Død. — Strøtanke. — Jøderne i Konstantinopel. — Gaader og Opløsninger. — Blandinger. — Pater Clemens. — Vuggejang. — Gustav Wasas Historie. — Prinds Louis Napoleon faldet. — Møllen og Bækkene. — Jordklodens Indre. — Giv Gud Vren. — Til Ungdommen. — Smaa historiske Notitser. — Den gamle Mand og Præsten. — Læsefrugter. — Ved det døde Hav. — Hvad hedte den barmhjertige Samaritan? — Sønnen i rette Tid. — Washingtons Maximer. — Kimbrev fra navntundige Mænd. — Jusefernes Musketstyrke. — Verdenspostvæsenet. — Benedetto Marcelli. — Fra Madagaskar. — Til Belysning af en Anekdotte, som fortælles om Pascal. — Mærkelige Tal. — Evang. luthersk Folkekalender, anmeldt. — Til Professor M. J. Monrad. — John Maynard.

Bindet bestaar af 12 Hefter, 356 Sider, samt Titelblad og Register og sendes portofrit for \$1.00.

N. Thronsdjen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

11te Aarg.

31te December 1880.

24de Hefte.

Nordvest-Pasjagens Opdagelse.

(En Reisesagbog af Missionær Joh. Aug. Wiertsching).

(Slutning).

Kapitel 5.

Mandskabet forlader Intrepid og gaar over Ijen til Northstar, paa Sydspidjen af North Devon. Fart med denne gjennem Barrowstrædet og Bassinsbugten. Fra 14de April til 7de Oktober 1854.

Fredag 14de April. I dag afgik de Sidste af Investigator's forhenværende Mandskab: vi har 3 Slæder med os, der føres af Kaptein Mac Clure, Dr. Piers og mig. Afsteden fra Skibene faldt os ikke tung; thi hvert Skridt bringer os nærmere Hjemmet, og naar vi kun har naaet Northstar, saa vil i det Mindste ingen Is hindre os fra at komme til England. Vi tiltraadte derfor vor Reise paa Ijen med freidigt Mod og haabe at kunne tilbagelægge den 200 Mile lange Vej paa mindre end 20 Dage. Dette er nu anden Gang, vi er uden Skib. Da vi forlod Investigator, maatte vi forlade Alt. Her derimod forlade vi Intet; thi vi har Intet medbragt. Det var velgjørende for os Alle, at vi kunde skilles fra Beboerne af dette Skib i Venfkab.

Det havde ikke manglet paa enkelte Uenigheder i den Tid, vi var sammen, og de „pietistiske Investigatorer“ maatte bide mangen Spot. Men vore Matroser bevisste ogsaa da, at det foregaaende Mars Erfaringer ikke havde været forgjæves; thi de undveg enhver Veilighed til Strid og havde Selvbeherstelse nok til at bære Spotten i Stilhed; ja de bad nu ved Afsteden Kamerater om Tilgivelse, hvis de paa nogen Maade havde fornærmet dem. Og saa jeg kan ikke talke Herren nok for den Agtelse og Kjærlighed, Enhver har vist mig, baade Kapteinen, Mandskabet og Officererne. Før vi forlod Skibet, samlede Kapt. Kellet hele Mandskabet paa Dækket, takkede for den Tjeneste og den overordentlig gode Opførsel, Investigator's Mandskab havde udvist ligetil den sidste Stund, og overgav vor værdige Kaptein et Brev til Admiraltetet, i hvilket han gav Mandskabet et saa godt Vidnesbyrd, at vel intet Mandskab nogenfinde har faaet det saa godt.

Tirsdag 25de April. I dag opfløg vi vore Telte nær ved Kap Gotham, det vestlige Hjørne af Indløbet til Wellingtonkanalen. Herfra skal der endnu være 40 Mile til Kap Risey, hvor Northstar ligger indfrosset. Isen derhen er ganske flad, siger man. Reisen fra Resolute og hid var ikke saa besværlig, som vi havde troet. Isen var for det Meste flad og jevn, der var kun saa Steder at passere, hvor de optaarnede Ismasser var indtil 45 Fod høje. Sneen paa den flade Is trætter meget. Man synker ved hvert Skridt 6 til 8 Tommer ned i den. Hver Dag er inddelt saaledes, at vi gaa rafft fremad i 5 Timer og derpaa hvile i 7 Timer, saa at vi i 24 Timer gaa 2 Gange og hvile 2 Gange. Nætterne hindrer os ikke, da det er meget længe lyst. Kun 2 Timer om Midnatten er det mørkt, og denne Tid tilbringes i Teltet. Vore Slædeladninger er ikke tunge, og Mandstabet er ved godt Mod, især da de daglige Portioner er tilstrækkelige. Der mangler ikke paa mange Slags, om end ikke behagelige saa dog interessante Eventyr, der, naar de er heldig overstandne, give Stof til Underholdning. Saaledes hændte det en Aften, da Alle i Mr. Omanes Telt befandt sig i sine Sovejætte, at en Isbjørn pludselig stak sit Hoved ind gennem Teltaabringen, som man havde glemt at lukke. Office-ren, der var den Æneste, som bemærkede den, greb siebliffelig sit i Teltet staaende Gebær, men førend han faar sigtet, gaar Skuddet af, Kuglen gaar gennem Teltet og skjærer Teltsnoren over. Teltet styrter sammen og bedækker de Sovende

tilligemed Isbjørnen. Smidlertid var Beboerne af de to andre Telte loffet ud ved Skuddet og Skrigen, og inden saa Diebliffe var Isbjørnen nedlagt. Saa Dage før havde vi i vort Telt et lignende Eventyr. Vi laa tæt sammen, og havde indhyllet os ligetil Hovedet i vore Sovejætte; da hørte vi Trin omkring vort Telt, men da vi troede, det maatte være En fra de andre Telte, saa lode vi os ikke forstyrre. Men pludselig hørte vi en sælsom Snøften, og, idet vi stak Hovedet ud af vore Sætte, saa vi en Isbjørn, der strakte sin lange Hals gennem den løst tilsnørte Teltaabning. Hvad skulde vi gjøre? Saa haardt som vi laa sammenpressede, kunde vi ikke røre os. Endelig fik en Matros det heldige Indfald at trække sin store Kniv, og idet han strakte sin Arm ud af Sækken, skar han en Abning i Teltet. Hurtigt rullede vi os ud af vore Sætte, greb de paa Slæden liggende ladte Gebærer, og efter nogle Diebliffes forløb laa hin uvelkomne Gjæst gjennemboret af mange Kugler død for vore Fødder. Dette er Reiseeventyr, som heldigvis ikke ofte forekomme; derimod er der andre smaa Besværligheder, der ikke er sjældne, og som give Stof til mange muntre Samtaler. Saaledes er det ofte Tilfældet, at En om Matten faar Skjæget fastfrosset til Sækken, da Aanden i den strenge Kulde bliver til Is. Da man nu umuligt kan føre Sækken med sig ved Hagen, saa maa man finde sig i et tragi-komiskt Befrielsesmiddel, hvilket bestaar deri, at samtlige Reisende tænder sine korte Piber og optør ved den hede Røg det frosne Skjæg. Man kan

let tænke sig, hvor ubehageligt, næsten kvælende dette Middell er, naar 6 til 8 brændende Fiber udsender sin hede Røg lige i Ansigtet paa En. Er dette helbig overstaaet, saa maa man optø Støvlerne, der bruges til Hovedpude om Natten, og som ligeledes er frosne; dette sker ved, at man lægger sig paa dem. Saasnart de er blevne saa smidige, at man kan trække dem paa, gøres dette, og dermed er vor Paaklædning endt. Smidlertid har Koffen udenfor Teltet holdt en Kjedel over en Spirituslampe og forvandlet Is eller Sne til Vand, hvori han omrører revet Kakao og brunt Sukker. Blitsadene, der ikke er vaskede siden Begyndelsen af Reisen, bringes fra Slæden, Sneen vidstes af med en Håndske og den bestemte Portion Chokolade fyldest i. Naar man nu bringer det kolde Blis til Læberne, saa er det ikke sjældent, at Huden hænger ved. Saadanne Smaating, der høre til det daglige Liv i hine kolde Regioner, havde vi mangfoldige af, men i det Hele forstyrrede de ikke det gode Lune og det Ord-sprog: Den, som lider Skade, behøver ikke at bekymre sig om Spot-ten! blev ofte brugt mellem os.

Vi havde holdt Raftdag paa Kap Gotham og var bleven 10 isledet for 5 Timer i Teltet, da der var en stærk Vind og Snedrev. Da vi atter var brudt op, mødte vi Kapt. McIntok med hans Slæde; han havde besøgt Sir Edw. Belcher og besøgt sig nu paa Tilbagereisen til Kapt. Kellet. Han medbragte fornyet Befaling fra Sir Edw. Belcher, at Skibene Resolute og Intrepid skulde forlades, og hele Mandstabet skulde uførtøbet begive sig til Northstar. Skibs-

uhrene og andre værdifulde Instrumenter skulde medtages, alt Andet lades tilbage.

Onsdag 26de April. Sidste Nat paa Reisen kom vi ved Landtungen Kap Gotham ganske nær Land og besøgte der det fra Northstar oprettede Depot for Levnetsmidler til Franklin eller Collinson. Vi fandt her flere ituslagne Kasser og Fade, og da der manglede os Brændematerialier saa tog vi et godt Forraad med paa vore Slæder. Da det her paa den flade Is ikke var nødvendigt, at Officererne traf med, saa gik jeg et godt Stykke forud. I det Fjerne saa jeg en paafaldende mørk Gjenstand. Jeg nærmede mig forsigtigt med Geværret i Anlæg, skjød, da jeg kom nær, og hørte Kuglen træffe; men det formentlige Dyr blev ubevægeligt som før. Da jeg kom derhen, fandt jeg en Blifkasse, som Kuglen havde gjennemboret. Ved at aabne den fandt jeg 14 Pund malet Kaffe, hvilket forarsagede stor Glæde blandt Skibsmandstabet. Da vi nu havde Brændematerialer nok, saa togte vi ved hver Hvile Kaffe, hvoraf Enhver kunde drikke saa meget, han vilde. I Eftermiddag mødte vi 6 Slædeselskaber, der, ladet med Proviant, kom fra Northstar og gik til Kap Gotham, for der at forstørre Depotet, der skulde oprettes for Franklin eller Collinson.

Fredag 28de April. Nu er vi atter ombord paa et Skib, og forhaabentlig er det det sidste paa denne Rejse. I Formiddag kom vi i god Behold hid til Northstar og fandt de af vore Rejsefæller, der var dragne i Forveien, i bedste Velgaaende. Kaptain Pullen og

Officererne ønskede os paa det Hjer-
teligste velkommen. Vore Tømmer-
mænd maatte strax begynde at ind-
rette Underdækket til Bolig for os;
før dette er færdigt, maa vi over-
natte ved Siden af Skibet paa Isen
i vore Telte. Skibet Northstar er
en Fregat paa 26 Kanoner; Bug-
ten, i hvilken dette Depotskib nu
har ligget 2 Aar, kaldes Crebus-
og Terrorbugten. I Øst har man
Kap Rilen, en lodret Klippe paa
740 Fods Høide. I Vest Beechyøen,
en vulkanst, af Sandsten og Kalk
dannet Ø, der hæver sig 900 Fod
over Havfladen.

Torsdag 4de Mai. I dag
blev min Kahyt færdig. Vi har nu
4 Tømmermænd, og disse maa
bygge 12 Kahytter med alt Tilbe-
hør og 16 Borde tilligemed Bænke
for Matroserne; da jeg er kjed af
at sove i Telt, saa har jeg skaffet
mig Vertkøi og selv istandsat min
Kahyt. I Eftermiddag har jeg ta-
get den i Besiddelse. Imorgen vil
jeg gjøre mig en Træstol. Eggen
her har et sørgeligt, vildt Udseende;
Landet bestaar rundt omkring af
forrevne, høie Fjelde. Skjønt sam-
lige Polarlande ligesaa Behrings-
strædet og hid kun er en Ørken af
Bjerge, Sand, Sne og Is, hvor
der kun hist og her er den ubethyde-
ligste Vegetation, saa har dog Eg-
nen her i Barrowstrædet det mest
pde Udseende. Den 100ste Længde-
grad synes at være Grændselinie; i
Vest for denne er Landene og Øer-
ne mere flade, og ofte er smaa
Strækninger bedækkede med Græs
og Mos, derimod er Udseendet af
Landene i Øst for Samme afftræk-
kende. Landet dannes her af en
høi Fjeldmasse uden al Vegetation,

og tildeels bestaaende af forstenede
Skalbør og Søværter. Paa Vildt
er der ikke at tænke, meget sjældent,
kun i For- og Efteraaret, ser man
enkelte hvide Ræve. Den lille
Beechy-Ø, der er omtrent 1 Mil i
Omkreds, og som ikke er mere end
300 Stridt fra Skibet, har jeg gjen-
nemstrefet 2 Gange. Paa denne
findes mange Spor af Franklins
Expedition. Sandsynligvis har
Franklin her holdt sit første Vin-
terkvarter. Man finder Teltpladse,
smaa Tougender, Seildug, Glas,
osv. paa flere Steder. Her er ogsaa
3 Grave, hver med et fortmalet
Kors, hvorpaa der staar følgende
Indskrifter paa Engelsk:

„Til Minde om W. Braine af
Skibet Crebus. Død 3die April
1846 i en Alder af 32 Aar. Ud-
vælger Eder idag, hvem I ville
tjene. Josva 24, 15.“

„Til Minde om Jno Hartwell af
Skibet Crebus; 23 Aar gammel.
Saaledes taler Herren Zebaoth:
Giver Agt paa Eders Vandel!“

„Til Minde om Jno Torring-
ton, der hensev 1ste Januar 1846
ombord paa Skibet Terror i en Al-
der af 20 Aar.“

Angivelsen af Dagene og Aaret
viser, naar Franklin med sit Sel-
skab har været her. Men dette er
de eneste Spor som man hidindtil
har kunnet finde af hin ulykkelige
Expedition.

Søndag 28de Mai. I dag
antom Kaptein Rellet med Mand-
skabet fra begge sine Skibe. Deres
Slæder var tungt belæssede med
Skibsinstrumenter og anden Privat-
eiendom. Hidindtil har vi boet ret
bekvemt paa Skibet, men nu maa
vi, da 4 Skibsmandskaber skal bo i

et Skib, hjælpe os med meget Mindre; men dette vil forhaabentlig kun vare nogle Maaned. Da der endnu ingen Kahytter er indrettet for de Nyankomne, saa har jeg modtaget 2 Officerer i min Kahyt, indtil der indrettes særskilte Kahytter for dem. Veiret i denne Maaned var meget ustadigt og for det Meste ubehageligt med megen Vind og Snedrev. Sundhedstilstanden er i det Hele god, der er blot Nogle fra vort Skib, som ikke vil komme sig, og disse har nu i Nat og Dag været under Lægens Pleie. Sir Belcher's Skibe, Assistent og Pioneer, er indfrosne ved Østkysten af Wellingtontkanalen, 54 engelske Mile fra Beechhøen. Hver Uge kommer der Slæder derfra ladet med Skibsinstrumenter. Jeg gaar ofte og spadserer paa Isen med Kaptein McClure. Men Vængselen efter at befries fra dette sørgelige Skibsliv tiltager mer og mer i min Sjæl.

Juni. Tømmerfolkene er nu ibarigt beskæftigede med at bygge et Træhus paa Beechhøen, der skal indrettes til Bolig for 60 Mand og forsynes med Proviant og Klæder for at tjene Franklin eller Collinson til Opholdssted, dersom de endnu skalde indfinde sig her. Før Kaptein Kellert forlod sine 2 Skibe i Isen, sendte han Mr. Hamilton med en Hundeslæde til Dealhøen, for der at nedlægge Underretninger til Mecham og Krabbe, for at disse ikke skal komme tilbage til det nu forladede Skib, men gaa lige til Northstar. Den 8de Juni kom Mr. Hamilton og 2 Dage senere Mecham og Krabbe tilbage i god Behold fra deres lange Reise. Mr. Mecham havde naaet Princess Royal Den

og fundet vort Depot i den bedste Orden. Ved Siden af dette Depot havde vi reist en Stenhob, hvor vi i en Bliffase havde nedlagt Underretning om os. Her fandt nu Mr. Mecham fuldstændig Underretning om Kaptein Collinson. „Entreprise“, der i 1850 var seilet 4 Dage før os fra Honolulu til Behringsstrædet, kom først 14 Dage efter os derhen, og fik af Kaptein Moore vide, at vi just var trængte ind i Isen. Efter gjentagne for-gjæves Forsøg paa at følge efter os, saa Kaptein Collinson sig nødt til at seile til China, hvor han tilbragte Vinteren i Hongkong. I 1851 lykkedes det ham at følge efter os, men før han naaede Mackenziefloeden blev en Løiniant og en Matros myrdet af Eskimoerne. Paa Kap Bathurst fik han af de Indfødte høre, i hvilken Retning vi var seilet Naret i Forveien. Paa Nelsons Head og Princess Royal Den fandt han Underretning om os, men kunde for Isens Skyld ikke trænge længere mod Nord og overvintrede i Walkerbugten i Nærheden af Prinds Alberts Land. De fik her Besøg af de omkringboende Eskimoer, men kunde af Mangel paa Tolk ikke forstaa dem. Hvor Enterprise vilde seile i 1853, fandtes der ingen Underretning om. Mr. Mecham havde paa sin 68 Dage lange Reise tilbagelagt hinimod 1000 engelske Mile. Mr. Krabbe fandt i Bugten ved Mercy vort Skib urørt, og som vi havde forladt det i April 1853. Sandsynligvis har Isen ikke brudt op forrige Sommer. Han opholdt sig en Uge paa Skibet og tog de brugbare Levnetsmidler og flere andre Sager med; men vore

Daghøger var desværre ikke iblandt dem, da han ikke havde kunnet finde dem. De havde heller ikke fundet Spor af Franklin. Kaptein Collinson var heller ikke kommen til Bugten ved Mercy. —

Veiret var i Juni Maaned varmt og behageligt, i de sidste Dage er der indtraadt Løveir, og vi har seet de første Søfugle; vi skjød ogsaa 9 Isbjørne denne Maaned. De ugentlige Slædetog mellem Sir Belchers Skibe og her har ogsaa i denne Maaned gaaet sin regelmæssige Gang. Udflugter over Bjergene foretages ofte i det behagelige Veir, men man har endnu ikke truffet noget Slags Wildt paa Land. En af vore Matroser, der har været meget lidende siden 1852 og i de sidste 8 Maaneder ligget meget syg, blev i de første Dage af denne Maaned hjemkaldt til Herren. Han endte dette Liv som en benaadet Synder. Hans Lig førtes til Beechhøen og jordeedes ved Siden af de 3 Franklinske Grave. Han efterlader i England en Enke og 4 smaa Børn. Sundhedstilstanden paa vort Skib, hvor der nu er 4 Skibsmandskaber, er meget god.

Juli. De regelmæssige Slædetog mellem Northstar og Sir Belchers Skibe er ophørt i Midten af denne Maaned. Den smeltede Sne har bedækket Isen med saa meget Vand, at Slæden svømmer og Følkenene gaar i Vand til Kærerne; de i Isen opstaaede Sprækker hindrer ogsaa aldeles Slædefarten. Huset paa Beechhøen skal nu efter Sir Belchers Befaling indrettes til en bekvem Bolig, da han i Løbet af denne Maaned vil komme herhen og bebo det. Den 20de havde vi den

Fornøielse at se denne interessante Mand, Kaptein Sir Edw. Belcher, Commander of the arctic Squadron, da han kom med 3 Slæder og 2 Baade. Han tog strax Huset i Besiddelse og kaldte det Northumberland-House. Mandskabet, paa 6 Mand nær, vendte tilbage til sine Skibe. Paa den højeste Top af Beechhøen er der reist en Stenhop, 23 Fod høj, hvortil der gaar Trappe-trin. Sir Edward lod desuden reise et Monument for de i Polarhavet siden 1850 Døde; deres Antal beløber sig til 32. Skibet blev mod Slutningen gjort seilfærdigt.

Fredag 25de August. Med glade Forhaabninger saa vi Isdækket bryde i de første Dage af denne Maaned, og en Aabning danne sig, som hver Dag blev bredere. For saa snart som muligt at kunne komme ud i det aabne, med enkelte Isstykker bedækkede Hav maatte man danne en Kanal, 900 Skridt lang og 20 Skridt bred, ligetil det aabne Vand. Man maatte dels sprænge Isen med Krudt, dels skjære den igjennem med Sag. Arbeidet var haardt og langvarigt, som man kan skjønne. Man arbejdede derpaa med hele Mandskabet i 3 Uger. Den 20de var det færdigt, og Skibet blev strax truffet gjennem Kanalen til aabent Vand, hvor det lagdes for Anker ved Iskanten. Fra de nærliggende 900 Fod høje Bjerge kan man se ud over hele Søen, der overalt er bedækket med Isstykker. I Wellingtonkanalen er der endnu fast Is, der hindrer de to Skibe, Assistance og Pioneer, fra at naa hid. Den 21de afgik Sir Edw. Belcher efter 4 Ugers Ophold i Northumberland-House til sine

Skibe for selv at tage deres Stil-
ling i Diefyn. Sommeren er næ-
sten forbi, der danner sig ny Is,
især i de koldde Rætter, overalt,
hvor Vandet ikke holdes i Bevæ-
gelse af Vind og Floed. Søfuglene
begynde igjen at trække mod Syd.
Vi havde haabet, at der skulde kom-
me et Skib fra England, der kunde
tage os Skibløse med, men dette
Ønske synes ikke at ville gaa i Op-
fyldelse, saa at vor gamle Fregat
Northstar maa trække paa os Alle.
I de sidste 3 Dage blev Depotet
paa Beechhyen fuldstændiggjort, idet
der blev bragt derhen 30 Tønder
Stenkul. Huset er fyldt med Lev-
netsmidler, Klæder og andre nød-
vendige Sager; ved Siden af sam-
me ligger der flere Baade og en
liden Skonnert. Alt dette skal blive
paa Den for muligens at tjene til
Redning for forulykkede Søfolk.
Vi vente kun endnu paa Sir Edward
Belchers Befaling for at tiltræde
Hjemreisen. I Aftes ankom han i
en Baad og vil nu med sine 2 Ski-
bes Mandskab, der ligeledes har be-
givet sig paa Veien for i Baade at
naa Skibet, tiltræde Reisen til Eng-
land med os. Han maatte forlade
sine 2 Skibe, da de ikke kunde brin-
ges gennem Isen. Saaledes
forlades altsaa i Isen 8
Skibe, der i Løbet af 9 Aar
er affendte til Ishavet:
Kaptein Franklins Erebus
og Terror; Investigator,
Bridlebain, Resolute, In-
trepid, Assistance og Pio-
neer.*)

*) Det ene af disse forladte Skibe, „Reso-
lute“, blev for nogle Aar siden af et ame-
rikanisk Hvalfangerstib fundet flydende i
Atlantehavet. Den amerikanske Regjering

Lørdag 26de Aug. I dag
ankom begge de forladte Skibes
Mandskaber i Baade; da de kom
ombord paa vort Skib, blev Isant-
rene lettede, Seilene hejsede, og med
et tresfoldigt Hurra gif det med en
svag Bestenvind afsted mod det
elsteede Hjem. Der var 278 Mand
fra 6 Skibe ombord paa vort Skib.
Endelig saa vi efter mange Aars
Forløb aabent Vand for os, saa-
langt Øiet kunde naa. Det var en

kjøbte Skibet af Finderen, istandsatte det
og forærede det til den engelske Regjering.
For nogle Maaneer siden her det, at den
engelske Regjering vilde lade det ophugge
paa Grund af dets Alderdom, og da Konge
lyntes, det var ubørbigt at behandle dette
ærbørdige Skib saaledes, og Regjeringen
besangaaende blev interpelleret af et Mem-
ber af Underhuset, saa gav Marineminis-
teren her Svar, at man vel vilde lade
Skibet ophugge, men af Stroget vilde
man lade forærbige et smukt Møblement
og sende dette som Foræring til de Fore-
nede Staters Præsident. Denne Foræring
ankom til Præsidenten den 23de Novem-
ber sidstleden i Form af et smukt Skibe-
bord, der veier ikke mindre end 1300 Pund.
Paa en af de blankepolerede Flader findes
følgende Indskrift:

„Hendes Majestæts Skib „Resolute“
bestog i den Expedition, der blev udsendt
i 1852 for at søge efter Sir John Frank-
lin; men Fartøiet maatte forlades af
Mandskabet den 13de Mai 1854 under 74
Grader 41 Minuters Bredd og 101 Grad
22 Minuters Længde. I September 1865
blev det att. r opdaget under 67 Graders
nordlig Bredd og af Kaptein Buddington
paa de Forenede Staters Hvalfanger Ge-
orge Henry. De Forenede Staters Re-
gjering købte Skibet, tilstakke det og
sendte det til England som en Gave til
Dronning Victoria fra det amerikanske
Folk og dets Præsident til Regn paa Wel-
billie og Vensteb. Dette Bord er forar-
bejdet af Træmaterialier, tagne af „Reso-
lute“, da det blev hugget op, og er sendt
som en Gave fra Storbritanniens Dronning
til de Forenede Staters Præsident til
Minde om den Forekommelse og den
vakkre Welbillie, der vistes England ved at
skænke „Resolute“ som Gave“. Red.

inderlig Taknemmeligheds Følelse, der strømmede gennem „Investigatorernes“ Hjerte, da vi saa os befriede fra det lange Fangenskab i Fjens. Det var et glædeligt Øieblik, som vi længe havde ventet paa; men der forestod os endnu en anden Glæde. Vi havde ikke seilet langt og passerede just Kap Riley, da Vagten i Masteturven raabte: „To Seilere ret forud“. Snart saa ogsaa vi to Skibe, et Seilskib og et Dampskib. De hilsendes med uendelig Jubel. Det var „Phœnix“ og „Talbot“ under Kaptein Inglefield. Vi vendte med dem endnu en Gang tilbage til vor forrige Ankerplads. Brevpakkene blev aabnet, og nu fik ogsaa jeg, der i saa lang Tid Intet havde hørt fra Hjemmet, Breve fra Tydskland og England. Denne Dag vil længe blive i min Erindring! O! hvor besjæmnet blev jeg ikke over de Breviser paa Deltagelse, jeg modtog fra mine Brødre og Søstre i de tydske og engelske Menigheder. Ja, Herren har hørt deres Forbønner. Med glad Hjerte kunde jeg nu love og prijse Ham, der havde reddet os fra saa mange Farer. Hans Navn være prijset og takket for hans uendelige Forbarmelse!

Søndag 27de Aug. Efterat de Levnetsmidler, som Skibet Talbot medbragte fra England, var bragte i Land paa Beechhyen og til Depotet, blev Mandstabet paa Kaptein Kelleys Skibe bragt ombord paa Phœnix og Mandstabet paa Kaptein Belchers Skibe ombord paa Talbot. Kaptein McClure med vort hele Mandskab blev paa Northstar. Da der i Formiddag paa Grund af meget Arbeide ikke holdtes Gudstjene-

ste, saa gif jeg paa den for Guds-tjenesten bestemte Tid endnu engang og for sidste Gang i disse Fjeregioner i Land. — Her i Ensomheden fremstillede disse 4 Aar sig endnu engang ret levende for min Sjæl, med alle Farer, Selvfornegtelser og uendelige Møjsommeligheder, men ogsaa med alle hine forunderlige Redninger. Og jeg takkede af mit ganske Hjerte Herren for hans uendelige Naade og Barmhjertighed. — Kl. 1 Eftermiddag var Alt færdigt til Afreise, Signalet blev givet, og vore 3 Skibe lettede Anker, for maaste ikke at kaste det før i Englands Havne. I de sidste 4 Aar har vi ikke seet saa mange Sødyr, som vi nu saa i Nærheden af Beechhyen. Hvalfiske, Hvalrosser, Selhunde og Narhvaler har vist sig i Mængde, siden vi kom i aabent Vand. Flere Hvalrosser og Selhunde blev nedlagte af os, og først igaar lykkedes det mig at dræbe en Narhval, hvis Horn var 9 Fod og 8 Tommer langt. Vi fikde ogsaa ofte Søduer, der har sine Reder i Fjeldrifterne. Isbjørnen synes ogsaa at være mangfoldig i denne Egn. Fra Behringsstrædet og til vort sidste Vinterkvarter ved Kap Cookburn har vi kun seet saa af disse Dyr, men derfra og hertil har vi næsten seet dem daglig. Mange blev stude, men da man ikke kunde tørre deres Skind paa Skibet, maatte de bortkastes.

Onsdag 30. Aug. Vor Fart mødte ingen Hindringer, og i Barrowstrædet fandtes der kun hiit og her nogle svømmende Isbjerge. Lancaster-Sundet var aldeles frit for Is. Igaar Formiddag kom vi til Port Dundas i Maxwellbugten, hvor vi

vilde besøge de her boende Eskimoer. Men da Ijen havde samlet sig i denne Bugt, saa kunde vi ikke komme ind hverken med Skib eller i Baad. Kapt. Inglefield havde for nogle Dage siden med Dampskibet *Phønix* ligget i denne Bugt; han havde besøgt Eskimoerne i de Boliger, de har paa Kysten, men han havde forgæves forsøgt at gjøre sig forstaaelig for dem. Han kunde hverken hjælpe sig med den fra Upernivik medbragte Grønlandsk eller med Ordbogen for det grønlandsk Eskimosprog. Efter to Gange at have forsøgt med Dampskibet at trænge gennem Ijen, blev det opgivet, og vi seilede nu tværs igennem Lancaster Sund til Navyboard-Inlet for at undersøge det Depot med Levnetsmidler, som ved Northstar var anlagt der i 1850. I dag naaede vi derhen, men fandt det hele Depot ødelagt. Fadene og Kisterne var slagne i Stykker. Melet, Kjødet, Skibsbrødet o. desl. laa strøet omkring paa Landet. Endogsaa Sækkene, hvori Stenkullene var, vare aabnede. 24 Fade stærkt Rum, der paa Seledereiserne tillige brugtes som Spiritus til Røgning, var aldeles borte. Medens vi laa for Anker her i 2 Dage, undgik vi en frygtelig Storm, der rasede med saadan Hestighed, at det ene af de to Ankertoug sprang, og 60 Favne af samme tilligemed et udmærket godt Anker gik tabt. Kun ved Dampskibets Hjælp, men fremfor Alt ved et Herrens Under undgik vort Skib at strande. Vi fandt her mange gamle, forladte Eskimoboliger, men intet Spor af levende Beboere.

Lørdag, 2den Septbr. Fra Navyboard-Inlet seilede vi til Ponds-Bay, en liden Bugt, der hyppig be-

søges af Hvalfiskefangere, og hvor der bor et betydeligt Antal Eskimoer. Vi tænkte, at vi maatte kunde blandt disse Eskimoer finde dem, der havde ødelagt Depotet. Men vi traf heller ikke her noget Mennefte, kun forladte Vinterhuse og Teltplads, en stor Begravelsesplads og mange Proviantgjemmesteder. Vegetationen paa dette Sted er smukkere, end jeg har seet selv i Labrador, der dog ligger 10 Grader sydligere. De Fiskeben, som de Indfødte har ladet ligge igjen, ere forfærdigede af Fiskeben. Nogle af vore Matroser, der før havde været flere Aar paa Hvalfiskefangst, paastrød, at de her boende Eskimoer ere de samme, som man undertiden træffer i Port Dundas; de trække fra det ene Sted til det andet, og de Steder, hvor de for det Meste tilbringe Vinteren, er Port Dundas, Navyboard-Inlet og Ponds-Bay. Herfra seile vi nu tværs igennem Baffinsbugten til Diskøen paa Kysten af Grønland. Foran os ligger det aabne Hav, og Skibene synes at have samme Hast som vi med at komme til England. Mit Hjerte var glad og taknemmeligt, og med Frjhd kunde jeg gjentage dette Vers: Saa langt har du bragt os, Herre, vær takket for Alt, du har gjort mod os!

Søndag, 10de Septbr. Vi gennemfar Baffinsbugten uden at hindres af Is, den 5te saa vi Land ved Svarte Huk og ankom idag til Diskøen ved Kysten af Grønland, hvor vi kastede Anker ved den lille Bugt Godhavn, en dansk Handelskoloni. Begge Skibene, *Phønix* og *Talbot*, der ere gode Seilere, og som skilte sig fra os allerede den

ste, havde allerede ventet paa os her i 3 Dage. Da vort Skib var ankret, bragte en Baad fra Phønig Ordre fra Sir Edw. Belcher, at Kaptein Mac Clure havde strax at begive sig ombord paa Dampskibet for at reise forud til England i Forening med de andre Kapteiner. Jeg gik iland og besøgte nogle af de grønlandste Huse i Kolonien, men fandt de fleste Beboere sovende, skjønt det var langt paa Dagen. De havde forrige Dag været til en Fest, som Kapt. Inglefield havde foranstaltet for dem, og som havde været til langt paa Natten.

Jeg kunde forøvrigt kun meget ufuldkomment gjøre mig forstaaelig for disse Grønlandere, da de, forekom det mig, talte en Blanding af Dansk og Grønlandsk, og de syntes ogsaa selv at være af blandet Herkomst. Endelig fandt jeg blandt dem en ung Kone, der i sin Barn-dom havde været nogle Aar i Kjøbenhavn og derpaa i Skotland og talte flydende Engelsk. Ved hendes Hjælp kunde jeg nu fortælle Folkenoget om deres Stammebeslægtede i Labrador og det fjerne Besten, og dette syntes at interessere dem meget. Jeg havde kun faaet en Times Orlov af Kaptein Pullen, og da denne var forbi, gik jeg i Baaden for at vende tilbage til Northstar, men blev undervejs indbudt af Kaptein Belcher til Frokost paa Phønig. Om Eftermiddagen fik jeg Tilladelse til efter Behag at gaa i Land og traf der Sir Edw. Belcher, Kellet, Inglefield og Mac Clure, der forestillede mig for den danske Handelsinspektør, Hr. Ulrich. Jeg blev paa det Venligste modtaget af denne og hans Kone.

Den her bosatte danske Missionær, Dr. Wolf, traf jeg ikke hjemme, han var idag tidlig gaaet til en nærliggende Missionsstation for der at udføre nogle geistlige Forretninger. Hos disse europæiske Familier havde jeg nogle meget glade og lykkelige Timer; men desværre varede det ikke længe; thi da vi just havde sat os til Bords, hørte vi Signalet til saa hurtigt som muligt at vende tilbage til Skibet; jeg saa Skibet allerede langt ude i Søen. Den venlige Inspektør gav mig ved Afskeden 6 Pund Røgetobak, der var meget velkommen for os Røgere. I den Gaarede Baad roede vi nu to Mile, før vi, gjennebaade af Bølgerne, naaede Skibet. Uarsagen til den pludselige Afreise var, at Anker-touget atter var brustet, og at man ikke atter kunde kaste Anker paa Grund af den stærke Nordenvind. Vi krydsede nu frem og tilbage i Bugten, indtil begge de andre Skibe kom efter, og

Den 11te September styrede den lille Flotille atter mod det dyrebare Hjem.

Onsdag, 13de Septbr. Veiret er behageligt, Vinden gunstig. Vi vilde seile til Holsteinburg, for at indtage det Kendsdyrkjød, som Kapt. Inglefield i Juni havde bestilt, men vi kunde ikke komme derhen, paa Grund af den stærke Landvind, seilede videre mod Syd og passerede om Ustenen Polarcirkelen. Da vi forrige Gang passerede den, var det den 27de Juli 1850, og siden den Tid var vi fangne i Ishavet. Jeg haaber, at jeg aldrig ostere skal betræde denne Cirkel.

Thorsdag, 14de Sept. Sent paa Eftermiddagen kom vi til Ind-

Løbet til Baals Revier (Grønland), hvor Missionsstationen Nyherrhut ligger. Sir Edw. Belcher, der har seet nogle af vore Missionssteder i Vestindien, Surinam og paa Kap, vilde gjerne have lært at kjende en af vore Stationer i den kolde Zone; men stærkt Modvind og Ebben hindrede os fra at løbe ind i Bugten, og da det vilde tage megen Tid, opgav Sir Edward sit Forehavende og befalede, at ethvert af Skibene skulde nu tage den nærmeste Vej til England.

Lørdag, 16de Septbr. I dag kom vi paa Høiden af Kap Farewell og seile nu mod Sydost. Men vi er saa langt fra Kysten, at vi neppe faa se den sydlige Spids af Grønland. Begge de andre Skibe, Phønix og Dalbot, skilte sig fra os iforgaars, og vi har for længe siden tabt dem af Sigte. Siden vi forlod Diskøen, have vi ikke seet et eneste Stykke Is, og Reisen herfra til England synes os efter de mange overstandne Farer som en Lyttour. Men jo nærmere vi komme Hjemmet, desto stærkere bliver Længselen. Ak, havde man dog altid en saadan Længsel efter det evige Hjem, hvor mange verdslige Sorger og Bekymringer vilde da ikke falde bort!

Søndag, 24de Sept. Den 20de passerede vi Kap Farewell uden at have seet det. Vi have nu i mange Dage haft høi Sø og Modvind. Den uvante Varme bliver os næsten ubehagelig, og Skibets Giren, som vi ogsaa ere uvante til, foraarsager Mange heftig Hovedpine. I dag mødte vi de første Skibe, to amerikanske og et engelsk.

Søndag, 1ste Oktbr. Siden den 25de Septbr. havde vi for det

Meste svag Modvind og undertiden Bindstille, derhos gik Søen høit. Veiret er meget varmt, og vi klage Alle over Hovedpine og almindelig Mæthed. Paa Vestsjættigelse er der ikke at tænke, thi vi mangle Lyst og Taalmodighed til Læsning eller Skrivning. Vi ser daglig Skibe seile i alle Retninger. I dag fik vi mod Aften en frisk Nordenvind. Vi saa Land, sandsynligvis er det Sydspidsen af Island.

Torsdag, 5te Oktbr. Bind og Veir er gunstigt. Antallet paa de Skibe, der møder os, voyer med hver Dag. Vi seilede forbi flere Fyrtaarne, og i Aften saa vi Lykene i Staden Hastings*). Nu var det ogsaa nødvendigt at give sig et nogenlunde civiliseret Udseende; jeg afregede derfor mit Skjæg, som jeg havde ladet voye i 4 Aar.

Fredag 6. Oktober. I morges Kl. 8 kom vi til Anfers i Ramsgate. Kaptein Bullen leiede her et Dampskib, der skulde bygere os til Woolwich. Da jeg vidste, at Labradorskibet, Harmony, i Almindelighed i September eller Oktober Maa ned er paa sin Tilbagereise fra Labrador til England, saa betragtede jeg, fra den Dag vi mødte det første Skib ved Kap Farewell, nøie ethvert forbiseilende Skib i det Haab at faa se vort lille Missionsskib; men det havde hidtil været forgjæves. Kaptein Bullen og Officererne, der interesserede sig for at se det, opgav det nu og væddede, at jeg ikke kunde gjenkjende det blandt de andre Skibe. Men da jeg idag efter Middagen kom op paa Dækket, og vi som sædvanlig betragtede de forbiseilende

*) En Stad i det engelske Grebstat Sussex.

Skibe, fik jeg se en net Brig med 2 hvide Striber og 7 blinde Kanonporte, jeg betragtede det gennem Rifferten og fandt, at det var Harmony. Kapteinen og Officererne overbeviste sig derom, idet de paa Forstavnen af Skibet kunde læse Navnet „Harmony“ og paa Agterspeilet saa Isbjørnen ved Siden af Rensdyret. Paa Dækket saa vi 3 Passagerer ved Siden af nogle Skibsfolk, to Herrer i Selhundstind og et Fruentimmer i europæisk Klædning. Afstanden var for stor til, at jeg kunde hende dem. Jeg steg op paa Hytten og svingede med Hatten, hvilket blev seet og besvaret af de to Herrer paa Harmony. Vort Dampskib gik 8 engelske Mile i Timen, og Harmony, der havde svag Bind, laa snart langt bag os. Om Aftenen kastede vi Anker i Gravesend, da Sandbankerne i dette Strøg er farlige for Nattefarten. Vi hentede fra Byen ferikt Kjøb, Grøntsager og Æl og forskiftede os ved denne længe savnede Nydelse.

Lørdag 7. Oktober. I dag tidlig fik vi vide, at Kaptein Inglefield med Rhønig, samt Kapteinerne Belcher, Kellet og Mc Clure var landet i Irland. Rhønig laa nu for Anker i Woolwich-Yard, om Talbot vidste man Intet. Saasnart det dagedes, og Ebben tillod det, seilede vi videre. Damperen traf os opad Themsen. Denne Dag, der begunstiges af det herligste Veir, vil længe staa i min Erindring. De med Huse og grønne Træer prydede Bredder, paa hvis Marker ingen vilde Mofussdyr og Rensdyr græssede, men de tamme fredelige Kjør, var et ubestrikelig behageligt Syn. Her saa vi Mennesker hurtigt ile

afsted, Dampskibe bruse forbi, et frugtbart, kultiveret Land fuldt af Liv og Virksomhed viste sig for os. Det forekom os, der siden 4de Juli 1850 ikke havde seet et Træ, ikke en grøn Busk, som et Paradis. Den sparsomme, dystre Vegetation paa de under Sne og Is begravede Polarlande havde ofte bragt os til at længes efter vort dyrebare Hjem, og idag saa vi endelig Alt igjen, som vi havde længtes saa efter. Hvor lykkelig Enhver af os var lader sig ikke beskrive. Disse velsende, mangfoldige Syn forekom os, der var vant til Ensomhed, næsten overvældende. Vi glemte at spise og drikke og stode paa Dækket og glædede os som Børn, der se noget Nyt og Herligt. Saaledes kom vi, inden vi vidste af det, til Woolwich. Om Formiddagen Kl. 10 kastede vi Anker i den hydre Havn ved Woolwich. Man havde allerede faaet vor Ankomst at vide gennem Telegrafens igaar. For nu saa hurtigt som muligt at komme med Jernbanen til London, viste Kaptein Bullen mig Veien gennem Dockyards til Jernbanegaarden. Men da jeg vilde gaa forbi Admiralens Bolig, blev jeg kaldt tilbage. Vi maatte tilbage til Skibet, da vi ikke skulde løbe ind her, men i Krigshavnen ved Sheerness. Det var et høist uvelkomment Budskab, men man maatte søie sig deri. Den lille Krigsdamper Monkey tog os paa Skæbetoug og traf os atter ud af Themsen. Flodens skjønne Bredder var de samme, men jeg kunde ikke glæde mig saaledes over deres Herlighed, da den Plan at komme til London om Eftermiddagen var tilintetgjort for mig. Men ligesom paa den hele Reise, saaledes

var det ogsaa nu, det Søde blev blandet med det Bitre, og dette er jo forresten Tilfældet i hele det menneskelige Liv. Herren sætter bitre Urter til, for at Madens Sødhed ikke skal staae Sjælen. Om Aftenen Kl. 8, da det allerede var ganske mørkt, faldt Ankeret i Krigshavnen ved Sheerness, tæt ved de to store Krigsskibe, Waterloo og Royal Albert.

Søndag 8. Oktober. Det var bekendtgjort i Aviserne fra Admiralitetet, at vort Skib skulde løbe ind ved Sheerness, og Officerernes og Matrosernes Koner havde indfundet sig med deres Børn, for at modtage deres Mænd og Fædre efter saa lang Skilsmisse. Desværre manglede der heller ikke i dette glade Gjenhynsøielik paa sørgelige Scener. Nogle Mødre og Børn, der havde glædet sig til at gjense sine Mænd og Fædre, maatte desværre modtage den sørgelige Efterretning af Kapteinen, at den Benteede ikke var med, men at han var nedsenket i sin ensomme Jægrav høit oppe i Norden. Det var et sørgeligt Syn at se saadanne Enker og Faderløse gaa alene tilbage til sit Hjem.

Kl. 9 om Formiddagen kom en Befaling fra Admiralitetet, at Investigators Mandskab, der var som Passagerer ombord paa Northstar, skulde begive sig ombord paa Krigsdamperen Waterloo, hvor vi skulde afvente videre Befalinger. Der modtog vi en Skrivelse fra Admiralitetet, der først forelåstes af Kommandøren, hvori Admiralitetet takkede Mandskabet og Officererne for deres gode Opførsel og tro Tjeneste i Jæshavet i disse 5 Aar. Dette var det 5te Skib, vi behøvede, og at jeg ønskede at befries for dette uvirksomme Skibs-

liv og gjerne vilde besøge mine Brødre og Søstre i London, kan man let tænke sig. Jeg skrev et Brev til Admiralen, i hvilket jeg ansøgte om at maatte faa reise til London, da jeg jo ikke hørte til Skibsmandskabet. Efter omtrent en Times Forløb fik jeg Orlov paa 4 Dage. Inden saa Minutter var jeg fuld af Glæde i Baaden, landede ved Bærstet, gik i min udsidte og lappede Sømandsdragt ind i en Butik, og traadte om en liden Stund ud igjen fuldstændigt omklædt. Derpaa gik jeg ombord paa et Dampskib og reiste med Kaptein Bullen til Strand, hvorfra jeg tog med Jernbanen til London; en Drosche bragte mig Kl. 6 om Eftermiddagen til vor Broder Mallaliens Hus. Her blev jeg hjertelig modtaget af Søster H. Mallalien og den fra London komne Søster Barjoe samt Broder Kern, der just havde samlet sig til The. Kort efter kom Broder Mallalien hjem og ønskede mig med broderlig Kjærlighed hjertelig velkommen i sit Hus. Det var en sand Fest for mig. Efter Theen gik jeg med de Andre til Aftensforsamlingen. Da jeg nu efter saa lang Tids Forløb atter betraadte Menighedsstuen, da jeg besandt mig midt imellem de forsamlede Brødre og Søstre, der havde fulgt mig paa min Reise med sine Bønner, da jeg atter hørte Sangen og Orgeltonerne — o, det var Følelser, som jeg ikke er istand til at beskrive. Jeg følte mig i denne uforglemmelige Stund bortrykket fra Alt, der hører Verden og Synden til, og kunde kun love, prise og takke. Ja ham, Herren, min barmhjertige Frelser, tilkommer Ære, Tilbedelse, Pris og Tak!

Efter at jeg paa en Maade havde vænnet mig til det for mig nu ganske nye Liv, besøgte jeg min dyrebare Kaptein McClure og Kaptein Kellert, der boede i London, og da jeg fik en skriftlig Tilladelse fra Admiralitetet til at rejse, saa reisste jeg Thursdag den 12te til Sheerness for der at tage Afsted med de af mine Medreisende, der var paa Skibet Waterloo. Jeg tilbragte her nogle ret behagelige Timer, og da Tiden til Afsteden kom, fulgte Alle mig til Dampskibet, med hvilket jeg tiltraadte min Tilbagereise til London. Ved Afsteden vare vi Alle vemodige, og mange i Storm, Uveir og Farer hærdede Sømand skammede sig ikke over sine Taarer. Vi havde boet sammen i 4 Aar, 8 Maaneder og 19 Dage og delte Glæder og Sorger, vi havde delte de største Farer i Vand, Ild og Is, vi havde hungret, froset, klaget med hverandre, men vi havde ogsaa trøstet hverandre. Vi havde i hin Nødens Tid lært at raabe til Herren, og vi havde seet hans underlige Hjælp paa mange Maader, vi havde lært at indse, at menneskelig Magt ikke er istand til at bortrydde endog smaa Hindringer, men vi havde ogsaa erfaret, at der er en Gud, som da hjælper, og som kan redde fra Døden. Denne Gud havde ved Nød og Sorger, ved Guder og Belgjeringer søgt at bringe os til at betragte os selv som Intet, men Ham som vor Hjælper, Redder og Frelser, at tro i Sandhed paa Ham, og at søge at finde i Ham vor eneste, sande Lykke.

Allene ved Herrens Naade ere vi nu igjen her i England. Af de 76 har 5 Mand fundet sin Grav i Is-

havet, Mange have ved Frost mistet enkelte Dele af sine Lemmer, saa de ikke mere kan forrette sit sædvanlige Arbeide. Andre haabe at gjenvinde sin Sundhed i Hjemmet. At, at vi, som ere reddede, Alle i Hjælperen af den legemlige Nød maatte have lært Frelseren fra Syndens Magt, vor Forløser og Frelser at kjende.

Henfigten med vor Udsendelse, at opsjøge Franklin og hans Ulykkesfæller, er ikke opnaaet. Ryskerne af Isshavet fra Behringsstrædet til Baffinsbugten og de nysopdagede Der er tildels nogle gennemløgte, men kun paa et Sted har man fandt Spor af hin ulykkelige Expedition, paa Beechysen, der var dens første Vinterkvarter fra 1845-1846. Hvor Franklin har begivet sig hen med sine Skibe fra dette Sted er fremdeles en uopløst Gaade. Den bekendte Rejsende, Dr. Rae, der nylig kom tilbage til England med et af Hudsonsbugtselskabets Skibe, har paa sin Reise kjøbt af den hedske Eskimostamme ved Repulsebugten forskjellige Sager*), der uden Tvivl har tilhørt Franklin og hans Officerer. Efter hine Eskimoers Fortællinger skulde et Selskab Europæere i Aaret 1850 være omkommet af Hunger i Nærheden af King Williams Land, og et stort Antal Dig skal ligge ubegravede paa et Næs. Hvorvidt disse Fortællinger ere sande, vil forhøabentlig den Expedition afgjøre, som man til Vaaren 1855 vil sende derhen fra England. (Se foran Side 419).

Bort andet Skib, Entreprize, Kaptein Collinson, der havde Anførsel-

*) Fornemmelig Uhrer, Sølvstæer og Gaster, Teleskoper o. s. v.

len over vor Expedition, har vi ikke seet siden i April 1850. Af de Depescher, som Kaptein Collinson sendte fra Behringsstrædet over Panama til England, ser man, at Entreprize heller ikke har gjort nogen Opdagelse om Franklin. Den vil nu, efter at have tilbragt et Aar i China og 3 Aar i Ishavet, vende tilbage gennem Behringsstrædet over China, Ostindien og Afrika til England, hvor man venter dens Ankomst i April eller Mai 1855. Vort Skib har vel ikke løst den Opgave at finde Franklin og hans Skibe, men det har løst en anden, som saa mange Expeditioner vare sendte for at løse. Man har nu ikke alene fundet en, men to nordvestlige Gjennemgange. Denne Opdagelse har forresten liden Indflydelse paa Skibsfarten, da den 50 til 60 Fod tykke Is gjør en Gjennemgang næsten umulig selv under de gunstigste Omstændigheder. Vort Skib maatte forlades i Fsen, men Investigators Mandskab var dog det første og hidindtil det eneste, der dels til Skibs og dels paa Fsen var kommen helt omkring Amerikas Nordende.

Naar jeg nu tænker tilbage paa mit Skibsliv, saa maa jeg dybt beskæmmet udraabe: Herre, jeg er ikke værdig til al den Naade og Barmhertighed, du har vist mig! Med inderlig Tak maa jeg tilstaa, at jeg kommer ligesaa frisk tilbage til England, som da jeg forlod det for 5 Aar siden. Under den lange, besværlige Rejse har Herren ogsaa opretholdt min Sundhed. Uagtet det første Aar af mit Skibsliv bragte meget Tungt med sig, saa har jeg

dog fra Begyndelsen af modtaget mange Venstabsbeviser saavel af Mandstabet som af Officererne og af Kaptein Mac Clure, der altid skal blive i min kjærlige Erindring. Paa de andre Skibe havde jeg ogsaa den Glæde at modtages med forekommende Kjærlighed. Med Investigators Mandskab har jeg oplevet Lyse, men ogsaa meget mørke Timer, og det er kun Guds Naade og Barmhertighed, der i Nøden og Sorgen har reddet os fra Fortvivlelse. Dog ogsaa i sorgelige og mørke Timer, hvor kun den Overbevisning holdt mig oppe, at det var Herren, der styrede os paa Veien, saa at jeg ikke overgav mig til Fortvivlelse, manglede det paa den anden Side heller ikke paa Timer, i hvilke jeg ved al dyre Nød, naar det for menneskelige Dine syntes, som vor Stilling var hjælpeløs, var glad og kunde af Hjertet istemme: Skulde jeg ikke synge for min Gud, skulde jeg ikke være taknemmelig mod ham o. s. v. Jeg har nydt mange velsignede Timer, baade i Ensomhed og i Privatforamlingerne med mine Skibskammerater. Ja, jeg har følt, at mine Menighedsbrødres Bøn har fulgt mig paa Rejsten. Herren har i Naade hørt deres tro Forbønner. Hans Navn være priset og takket!

Det har gjort mig meget ondt, at jeg havde saa liden Vælgthed til at komme i nærmere Berørelse med de i Hedenstak levende Eskimoer, og det var lang Tid, jeg ikke kunde finde mig deri, men ogsaa heri ere Guds Tanker saa meget høiere end vore Tanker, som Himmelen er høiere end Jorden. Rysten fra Behringsstrædet til Kobberminesfloden eller endog til Wollaston Land, beboes af

rtallige hedenste Estimoer. Her er en vid Arbeidsmark for Missionærer. Derjom Hudsonsbugtselskabet havde tænkt paa ved Siden af sin Handel at udbrede Evangeliet blandt Hedningerne, saa havde de den bedste Anledning dertil ikke alene blandt Estimoerne, men ogsaa blandt de mange Indianere, der bo i det Indre af Landet. Herren, der kan gjøre Alt, vil ogsaa her finde Mid-

ler til at udbrede Frelsen, naar Tiden er kommen til at sende disse elendige Hedninger det saliggjørende Evangelium. Men den samme Herre, der har forbarmet sig over mig og bragt mig sund og frisk tilbage til mit Fædreland, vil ogsaa senere berede en Vej for mig, hvor jeg kan virke til hans Navns Udbredelse. Lov Herren min Sjæl, og glem ikke alle hans Velgjerninger!

Ende.

Indsendt til „For Hjemmet“.

Fuciner = Søen.

(Efter "Living Age").

Høit oppe i Apenninerne omtrent 2000 Fod over Havfladen ligger Indsøen Fucinus i en Fordybning, som synes at være en udbrændt Vulkan's Krater, og som paa alle Sider er begrændset af takkede Kalkstensklipper. Det Vand, som Regnen og Bækkene fra de nærliggende Høie bragte til denne Sø, blev staaende der uden at finde noget Afløb. Fucinus kunde kun modtage, men ikke give, og derved blev den ligesom de fleste Gniere kun en Plage for dem, den burde have glædet. Om Baaren, naar Regnen og Sneens Døptæn mere end opveiede den Fordunstning, Solen endnu var istand til at bevirke, steg dens Vand og bragte Ødelæggelse og Jammer ind blandt de haardsføre Folk, som boede ved dens Bredder. Om Sommeren, naar Fordunstningen var meget stærk, Regnen mindre rigelig og Bækkene smaa, trøb dens Vand sammen, men efterløde omkring sig

en farlig Strimmel, hvis giftige Damp paaførte Omegnens Beboere Sygdom og Død. Disse haardsføre Marsker kjæmpede dog for sin Tilværelse, og lig de fleste Fjeldfolk havde de sit Hjem saa meget kjærere, jo flere Vanstelaheder det gav dem at bekjæmpe. Disse tapre, haardsføre Folk, som havde saa stor Kjærlighed til sit usunde Hjem, kjæmpede længe mod Romernes voxende Magt, og de vare iblandt de sidste af alle sabiniske Folk, som maatte bukke under for de seierrike Erobrere.

Allerede i Oldtiden gjordes der betydelige Forsøg paa at udtappe Fucinerisøen, men først for kort Tid siden er denne Opgave fuldstændig løst. Dens Vand skade ikke længere, thi de ere der ikke mere. Hvor der engang var Vand, er der nu tørt Land, og istedetfor en slimet Strandbred er der en frugtbar, veldyrket Slette. Først Torlonia har efter to og tyve Aars vedholdende

Arbejde fuldført den store Plan om Spens Tørlægning, som Julius Cæsar oprindelig havde udtænkt; thi da denne fandt, at Rom selv i hans Dage, gjentagende truebes med Dyretid, forsøgte han paa den ene Side at gjøre Indførselen af Korn fra Udlandet lettere ved at grave en Kanal over Jordtangen ved Korinth og paa den anden Side at forsøge det dyrkede Areal hjemme ved at udtappe Fucinus, hvorved en Slette paa omtrent 173,000 Acres vilde gjøres frugtbringende. Men Cæsar faldt for Brutus's Haand og de nævnte Planer kom ikke til Udførelse. Den Hungerensnød, som Cæsar frygtede for, viste sig dog tydeligere for hvert Aar, og den Dyretid, som hjem søgte Rom i de første Aar af Claudius's Regjeringstid, gjorde, at man søgte at udføre nogle af de Planer, som forhen vare befyndtgjorte, og hvis Henfigt var at forebygge Nøden. Det blev da afgjort, at Fucinus skulde udtappes.

Der gives intet Arbejde fra den Tid, som saa tydelig viser den Dygtighed, Romernes Ingeniører besad, som dette Forsøg af Claudius. Søen omgives af en Fjeldbryg uden noget Skar, og der gives ingen Dal, som fører ned fra dette Kede i Apenninerne, i hvilken en Kanal kunde graves. Den nærmeste Flod er Liris, en stenet Elv, som falder i Middelhavet ved Mola di Gaeta.

Før fra Indsøen at faa Udløb til denne Flod var det nødvendigt at bore en Tunnel omtrent 6.000 Yards lang og næsten 1,000 Fod under Toppen af Mont Salbianus (Salbianer-Bjerget). Selv de nødvendige Opmaalinger i en saa steil Egn er et vanskeligt Arbejde, og

dog vare de udførte med saadan Nøagtighed, og Stedet for Kanalen var valgt med saadan Indsigt, at Fyrst Torlonias Ingeniører, der høre til de bedste i vor Tid, ikke kunde gjøre bedre end nøagtigt at følge den gamle Linie. Bistnok maatte det gamle Udløb gjøres to Fod dybere, men dette var kun, fordi Prinds Torlonias Plan var ganske at tømme Søen, medens dette i Claudius's Tid ei var Henfigten. Uheldigvis er Nabnet paa den dygtige Ingeniør, som udarbejdede Planen, tabt for os. At han besad Dygtighed fremgaar klart af hans Plan, som det nye udførte Arbejde har bragt for Dagen; men det er ogsaa klart, at han ikke var betroet at udføre den, ellers havde Fucinus været udtappet for 1800 Aar siden, og den hyppig forekommende Dyretid, der gjorde sit til Romerriget's Undergang, vilde være undgaaet.

Men i hine Dage ligesom nu, især under despotiske Regjeringer, var der nok af Mænd, der gjerne vilde faa Kontrakter for at blive rige i en Fart. Claudius's Hof var fuldt af saadanne, og hvilken Anledning var der da for en videnskabelig Ingeniør til at faa sit Arbejde vel udført, naar disse stode ham i Veien? Forrest blandt disse var Marcissus, en yndet Frigiven og Keiserens Snlytgegæst. Denne paatog sig Arbeidet, og da han døde, besad han en Formue paa 400,000, = 000 Sestertier (omtr. \$15,625,000.) Det var derfor intet Under, at Arbeidet blev slet udført. Hvor det var nogenlunde tilgængeligt, var den nu ubekendte Ingeniør's Plan trodsig befulgt og udført med Omhyggelighed og Nøagtighed; men

paa Steder, der var mindre udsatte for at kontrolleres, var Arbeidet udført med en strafværdig Skjodesløshed. Dog arbejdede 30,000 Mand uden Dphør i 11 Aar paa dette keiserlige Foretagende. Hvad dette kostede har nok aldrig været nedtegnet; inenarrabili sumptu (d. e. med ufigelig Beføstning) er den eneste Betegnelse, vi har for Summen. At Beføstningen har været uhyre, er klart deraf, at uagtet de fyrrertyve Luft-Skatter og næsten utallige Luftledninger, som Romerne havde faaet i Stand, stode til Tjeneste for Fyrst Torlonia, og tiltrods for, at alle Nutidens Indretninger til at lette Arbeidet stode til hans Raadighed, medgik der dog over 2,000,000 Pund Sterling til igjen at aabne og udvide Claudius's Tunnel.

Det havde hverken været Keiserens eller hans Ingeniørs Hensigt ganske at tømme Søen. De frygtede nemlig for at fortørne Marsjernes Lokal-Gudinde Angita, der troedes at beherske Søen. En ikke ubetydelig Dam skulde derfor levenes hende at herske over.

Arbeidet blev som før antydet kun daarligt udført, men Marcisjus's Bedragerier viste sig, da Tunnelen skulde aabnes og udføre, hvad den var bestemt til. Efter at have boret i Fjeldet i disse 11 lange Aar meddelte Marcisjus endelig Keiseren, at den længe ventede og dyrt betalte Udtapning skulde begynde. Stor var Glæden over, at dette keiserlige Foretagende var tilendebragt, og storartet skulde Aabningsfesten være. Der skulde arrangeres et stort Sølslag paa Søen, netop før Bandet randt væk, og et stort Offer

skulde ydes Angita til Bederlag. Tømmer blev slæbt over Hviene, to store Flaader af treradaarede og fireradaarede Fartøier byggedes paa Stranden, og nitten Tusinde Domfældte bleve samlede for ved sin Ramp at forsøge Festsigheden paa denne romerske Høitidsdag. Til dette høitliggende Band-Rige kom da ogsaa Keiser Claudius og hans Hof med Kohorter af Prætorianere og Krigsflibenes Besætninger. Et uhyre Telt oprejstes til midlertidigt Palads, og paa Hviene, som danne dette naturlige Amphitheater, vrimlede det af Folk, som vare komne fra alle Dele af Riget, for at se dette storartede Skuespil. Claudius ankom i sit keiserlige Purpur saavel som den statelige ærgjerrige Keiserinde i sin gyldne Raabe; og saa marscherede man forbi Keiserens Telt.

De nitten Tusinde Gladiatører marschere ogsaa forbi og raabe, idet de passere: „Ave Cæsar! morituri te salutant!“ (d. e. Hil være Dig, Keiser! De, som gaa i Døden, hilse Dig!) Den altid uforberedte og glemfomme Claudius, begejstret over det storartede Skue, svarer med den uvante Hilsen: „Avete vos!“ (Dette Svar fra Keiseren maatte opfattes som Benaadning for de Dødsdømte).

De Forbifarende se paa hverandre med Forundring, man nikkede til Tegn paa, at man har forstaaet Meningen, og en Hviisten høres blandt dem. De gaa ombord i sine respektive Flaader. Keiseren gjør et Tegn; en Trompet lyder, men — ikke et Skib bevæger sig, og ikke en Aare løstes; intet fiendtligt Raab lyder; alt er stille og roligt. Til-

stuerne se paa hverandre i taus Forundring, Angitas Tilbedere smile haanligt, og Keiserens Brede optændes. Hurtigt gaar der Bud til Skibene, og ligesaa hurtigt komme Budene tilbage med den Bæst, at de, som skulde kæmpe, havde forstaaet Keiserens Hilsen bogstaveligt og sluttet, at han ved at ønske dem Sundhed, havde fritaget dem for at berøve hverandre Livet. En ildevarslende Murren høres blandt Mængden, der var kommen sammen fra hele Italien for at se dette Skuespil. Ikke Brød, men Blod var det, de ønskede, og Blod vilde de have. Saa gaar der Bud tilbage til Skibene, at de skulde disse Gladiatører, enten de vilde kæmpe eller ikke, og Ordre gives til at sænke Skibene, hvis ikke Kampen begyndte. De prætorianiske Bagter omgave Søen, for at Ingen skulde undkomme. Da Gladiatørerne saa, at der ikke længere var noget Haab, vilde de hellere dø i Kampens Hede end lade sig drukne i Mængdens Paasyn. Kampen begyndte, og skjönt de Kæmpende vare Forbrydere, beretter dog Tacitus, at de strede kjækt, indtil Claudius og Mængden havde seet sig mætte paa Blodbadet, og Søen var rød af Blod; da blev Kampen standset, og de Gjenlevende tilstodes Liv og Frihed.

Da dette var over, gives der Ordre til at aabne Tunnelen. Sluserne droges op, og Fucinus's Bæde flød for første Gang fra sit Klippefængsel til Havet, men rigtignok kun en liden Del af det. Den Sparsommelighed, som havde gjort Tunnelen for snever, var ogsaa Aarsag til, at Sluseporten ikke var

sat dybt nok — en Feil, som let kunde sees. Claudius, der var opbragt over Dagens første Uheld, blev yderligere ophidset af Keiserinde Agripina, som havde sin Gemals Sekretær, og vendte sig nu i sin Brede mod den uærlige Bestyrer, der kun med Nød fik nogle Dages Frist til at forbedre Tunnelsens Aabning.

Atter var alt igjen færdigt, ogsaa denne Gang maatte en Gladiatør-Kamp indlede Festsighederne, Sluseportene aabnedes, og Vandet strømmede mod Udløbet. Men atter kom ogsaa Ulykken; den altfor snevre Tunnel under Fjeldet hindrede Strømmen, og Vandet svulmede op ved Udløbet og rev væk Støtterne fra Keiserens Pavillon, som var opført paa dette Sted, for at han skulde kunne se Vandet fosses afsted. Keiseren og hans Hof var nærved at blive slugte af den hvirvlende Maelstrøm ved deres Fødder. Den Gæste, som beholdt sin Landsnærverelse under denne Forvirring, var Agripina, som benyttede den til at udslynge den ene Bebreidelse efter den anden mod Narcissus, hvem hun bestyldte for Forræderi, og hun gav sig ikke, før hun fik ham forvist; ja ikke da engang, thi noget senere blev han paa hendes Foranstaltning dræbt i Kampanien.

Saaledes endte dette storartede Forsøg, og dette var den Straf, som rammede Bedrageren. Tunnelen blev overladt til sig selv og fyldtes snart af Mudder, og Søens skadelige Indflydelse blev den samme som før.

Trajan aabnede den paany, og Hadrian udvidede Udløbet, og derved blev Søen noget mindre. Det

saaledes bundne Vand blev dyrket og bebygget, men efterhaanden fyldtes Tunnelen paany, og det indbundne Vand overskyldedes atter af Vandet. Fucinus blev igjen den samme Kilde til Sygdom og Død, som før.

De romerſke Keiſeres Forſøg glemtes efterhaanden, og ſelv Tacitus's Beretning derom gif tabt. Efter forſkjellige miſlykkede Forſøg længere fremme i Tiden beſluttede Jhrft Torlonia at fuldende det Værk, ſom de gamle Keiſere havde foreſat ſig, idet han ſatte ſig til Opgave at udtappe Søen fuldstændigt. Han raadførte ſig med Europas meſt fremragende Hydrauliker, Hr. de Monttrichet, ſom netop havde udført det vanſkelige Hverv at forſyne Byen Marjeilles med Vand. De Monttrichet tilbragte et Aar med at ſtudere Egnens Regnmængde og Hydrometrik og fremlagde derpaa to Planer for Torlonia. Den ene gif ud paa nøiagtigt at beſølgge den førnævnte romerſke Ingeniør's Plan, ved hvilken næſten hele Søbunden kunde holdes tør, og den anden indeholdt Forſlag om at gjøre den nye Tunnel ſaa meget dydere og bredere, at dens Tverſnit vilde blive dobbelt ſaa ſtort ſom den førſte Tunnels. Torlonia valgte den ſidſte Plan og begyndte Arbeidet i Marts 1856; det forſattes uafbrudt i to og tyve Aar og omkring \$10,000,000 er bleven anvendt for at ſaa det udført. Man havde mange Vanſkeligheder at overvinde, Arbeidsfolk, Proviant og Materialier maaatte bringes fra fjerne Steder til en Egn, hvor der ikke gaves Noget, ſom fortjente at kaldes Veie. Baaningshuſe, Pakhuſe og Verſke-

der maaatte bygges. Hr. de Monttrichet blev et Offer for Feberen, og hans Efterfølger Vermont døde af Hjertesygdom, ſom han havde paadraget ſig under det vanſkelige Arbeide.

Men ſelv under Italiens ſtore politiffe Omvæltninger og den efterfølgende Lovløſhedens Tid, da det i Maanedſvis ikke var trygt at ſende de 2,000 Arbeidere deres Løn, forſattes dog Arbeidet uden Standſning, og det ſtadige, ærligt betalte Arbeide har forvandlet mangel italieniſk Fjeldboer fra en Stimand til en fredelig Arbeidsmand. I 1862 var Arbeidet ſaavidt fremskredet, at man ſnart kunde udtappe en Del af Vandet. Grændſerne maaatte nu beſtemmes mellem de Eiendomme, ſom laa ved Søen. Dette var heller ingen let Sag, thi, ſom vi have ſeet, har Fucinus i Tidernes Løb flyttet ſine Grændſer frem og tilbage. Den 8de Aug. 1862 holdtes en ny Feſt ved Fucinus meget forſkjellig, men i ſamme Anledning, ſom den, der holdtes der af Claudius atten Hundrede og otte Aar tidligere. Torlonias Telt erſattede Keiſerens. Der blev læſt og ſunget Meſſe, ſom ſluttede med Korſets Tegnet og Veſſignelſe. Atter bleve Sluſeportene aabnede, og atter ſtrømmede Vandet afſted. I fire Hundrede og ſynten Dage med kun ubetydelige Afbrud ſeilede Vandet afſted mod Havet. 123,436,500 Galloner Vand fandt i denne Tid ſin Veie til Havet, og derved blev Søens Dybde formindſket med fjorten Fod.

Nu maaatte Kanalen forlænges mod det Dybeſte af Søen. I Auguſt 1865 begyndte Udtapningen paany,

og Vandene strømmede affted hele Tiden til Mai 1868. Først i Nov. 1869 var Vandledningen ganske færdig. Den er næsten 7,000 Yards lang og i mere end den halve Længde forsynet med et Murbærk af haard, huggen Kalksten, der i Virkeligheden er et Slags Marmor.

Paa og omkring det bløde Mudder, som havde samlet sig paa Spunden i Aarhundredernes Løb blev der nu anlagt over 130 Mile med

Beie og Kanaler; og Affsivningsrender maatte graves, hvis Længde beløber sig til 62 Mile, samt over 400 Mile med mindre Grøfter. Men derved er ogsaa Italiens dyrkbare Jord og Fyrst Torlonias Eiendom forøget med to og tredive tusinde Acres, der nu er delt i Farme paa omtrent 60 Acres hver. Kirker og Skoler ere byggede og bygges, og hvor der engang var øde og usundt, finder man nu et flittigt Folk i en frugtbar og sund Egn.

Alexandria.

(Af P. Chr. Asbjørnsen).

Det gamle Alexandria var Oldtidens Paris. Den Reisende fandt her et Folk, der med en fin ydre Dannelse forenede megen Travlhed og urolig Ryhedssyge, og dette Folk syntes her i Jordens rigeste Egne for bestandig at have indgaaet Forbund med Rigdom og Vellevnet. Den største Del af det gamle Alexandrias Beboere var Grækere, der ofte kom hid for at søge Visdom; men endnu oftere bleve de Borgere i Staden for at samle sig jordiske Goder. Blandt disse boede dog ogsaa den alvorlige Ægypter, den handlende Jøde og mangehaande Fremmede og Handelsmænd fra Jordens forskjellige Egne. Men vandrer man i vore Dage efter Sporet af hin miselange Gade i Alexandria, som efter en gammel Forfatters Vidnesbyrd i storartet Pragt ikke kunde lignes med nogen som helst Gade i nogen anden By, da ser man kun arme Arabere og ved Siden af dem den drøvtyggende

Kamel, der synes at være mindre hungrig end dens Driver; istedetfor Indiens og Nubiens kostelige Varer sælges der nu Bønner og Dadler. Men ved Havnen, paa de mest besøgte Torve, i de livligste Gader og Basarer er Folkebrimlen bethdelig og Færdsjelen livlig. Her er Menneker af alle Nationer og Farver: driftige Europæere, der fulde af Fver og Foretagelsesaaend og alskens Paafund færdes overalt; alvorlige Tyrker, som skride frem med asmaalte Skridt, langsomme i Ord, endnu langkommere i Handling; livlige Grækere, der tale høit, prisen sine Varer og ledsagende Taler med allehaande Fagter og Bevægelseser, og smutte igjennem, hvor Andre blive siddende; nøgne Negre fra det fjerne, hede, solbestraalede Indland; smukke nubiske og abysiniske Slaver eller Tjenere, stadfæstlig pynkede med „Fets“ eller hvide Turbaner og Klæder af gule, røde, violette og andre lysende Farver.

Denne brogede Mængde bevæger sig tilføds og paa de smukke, finhaarede Qæler af den ædle ægyptiske Race, der, fri for Artens bekjendte Mangler, i sig forener alle dens Fortrin; tilhøst farer kun Officerer, Francker og en eller anden Tyrk. Gjennem Frankerivarteret og i de mange nye brede og aabne Gader, som Byen faa vel paa sine Udkanter som i det Indre har faaet i den senere Tid, ruller elegante Gighe og Vogne med utilflørede Frankerkvinder eller levantiske og tyrkiske Damer, saa tæt indhullede i Sort og Hvidt, at kun de mørke, straalende Vine glimte frem som gennem en Maske; foran Gighen eller Vognen render en barbenet Araber eller Fellah, som knalder med sin Svøbe for at bane Vej for Herskabet. Ofteft vise dog disse Damer af den fornemmere Klasse sig ridende paa Qæler og se besynderlig indpakkede og maskerede ud. Foran Ansigtet have de et Stykke hvidt eller sort Tøi, hvori der er staaet Abninger for Øinene som i en Papirmaske; forresten er hele Legemet indhyllet i et stort Stykke mørkt Silketøi, hvorfra kun de gule Støvler stikke frem. Almindelig holde de denne Raabe sammen med Hænderne fortil, men brede Albuerne saa vidt ud som muligt for at blive dygtig brede; thi dette synes de er smukt og fornemt. Mig forekom det, at de saa ud som en Række Rjæmpe-Slaggermus, der drog i Sigfærd. Fellah- eller Araberkvinderne af den fattige Klasse, der naturligtvis gaa tilføds, have et saa simpelt Klædebon, at det ikke kunde være klædeligt, hvis deres Væxt var mindre kraftig og skjøn. Paa Hovedet bære de ofte Kurbe med et

nøgent Barn i, eller Kruffer af ædle Former, hvilket forhøier den maleriske Virkning, ligesaameget som det stygge Slør eller Krepplor, der, uddyntet med Regnepenge og Mes-singdangel, skjuler Ansigtet og hænges ned som en sort Snabel, vanklæder dem. Disse Kvinder med sine nøgne, gulfne Børn og de gulbrune, halvnøgne eller pjaltede Fælaher ere Repræsentanter for Landets talrigte Indbyggere. De fleste af dem leve i dette frugtbare Land, hvor man kun behøver at vande og rode en Smule i Jorden, for at den i en firdobbelst Høst skal bære de rigeste Fald og de herligste Frugter, i Armod og Glendighed; thi de Frugter, Jorden frembringer, tilhører ikke Fælahen; han har ikke beholdt nogen anden Ret end den at arbeide som Slave for utaknemmelige Herrer; han lever paa en Jord, hvis Frugter ikke komme ham tilgode, og hvis Dyrkning alene er afhængig af Paschaens mindstærkede Villie; han bor i en Dyrdehytte, overfygget af et Par Daddelpalmer, og hans Eiendomme og Nydelser er indskrænkede til disse og til Piben, som han bestandig fører i Munden, og som hverken Sultanen eller Paschaen har kunnet berøve ham.

Til Billedet af det Liv, der fører sig i Alexandria's Gader, hører ogsaa Dromedarerne, der i Mængde benyttes som Lastdyr; de slæbe omkring med uhyre Bandsække, med Matter af Ris og Bønner, ja med hele Blankelæs paa Ryggen, vende sine tosfede Faaehoveder om, glo paa Alt med milde, ensfoldige Øine og udstøde af og til gjenmemtrængende Skrig eller uhyggelige Brøl.

Den europæiske Del af Staden, det saakaldte Frankerbarter, giver Indtrykket af en smuk europæisk By. Paa en stor, vid Plads ser man en Mængde store, anseelige Huse, der tildels ere opførte af Ibrahim Pascha, tildels af Private, og bortleies for største Delen til de forskjellige Nationers Konsuler, der bo her. En stor Mængde europæiske Handelshuse have i den senere Tid ogsaa nedsat sig i Alexandria; de have sine Kontorer og Bopæle i denne Del af Staden. Frankerbarteret er i det Hele regelmæssigt, Gaderne ere brede, lyse og lige. Hvis ikke undertiden Palmer, Kameler, Ufældbrivere og Springharer, som Beduinerne bringe til Salg i Knippe sammen med Vænder, blandt hvilke man træffer kjendte Former fra Hjemmet, mindede om Ægypten, kunde man gjerne indbilde sig, at man var i en eller anden sydeuropæisk Stad, hvorhen Handelen havde ført nogle Flokke Østerlændinger; thi saagodtsom overalt var man her omgiben af Europæere og europæiske Former; overalt traf man Franskmænd, Italienerne, Maltesere, Englændere, Tysskere og Ungarer, og i Boliger og Kaffeuse, i Klædning, Sprog og Sæder var Alt her som i Europa. Allerede i de Gamles Tider manglede Alexandria Cien- dommelighed; det havde ikke Ægyptens, men Udlandets Karakter, og

saaledes viser det sig tildels endnu, idet der er en stor Plantestole for Fremmede. Men forlader man Frankerbarteret, faar Alt et andet Udseende: man kommer enten ind i de smale, trange, smudsige Gader i det tyrkiske Barter, hvor man ikke ser andet end nøgne Mure, med et eller andet Trægitter istedetfor Vinduer, eller ind i Bazarerne eller ud mellem Grushobene af det gamle Alexandria. I Bazarerne, som ogsaa ligge i trange Gader, have Haandverkere og Handelsmænd sine Verksteder og Boder. Foruden mangler i dem, og Ejerne handle og arbejde for Alles Dine saagodtsom paa den aabne Gade; Runder og Kjøbere kunne med et Blik overse deres hele Forraad. De Handlende sidde alvorlige og stille paa sine forslagte Ben med Piben i Munden og have ofte sine Barer saaledes ordnede i disse Duffestue-Boder, at de ikke engang behøve at rejse sig for at fremtage de Barer, der ønskes; men til at slutte Handel eller træffe Overenskomst om en selv nok saa ubetydelig Bestilling kræves Tid; man kan gjerne sætte sig ned og lade hente en Pibe og Kaffe fra nærmeste Kaffehus; thi Haandverkeren eller Kjøbmanden forlanger almindelig af den Fremmede det Tre eller Firedobbelte af, hvad han tænker at faa, og det gaar langsomt med Prutning og Afslag.

Opløsning paa Gaaderne i No. 23.

No. 143. Moderen er Skriftsproget og Børnene de skrevne Ord.

No. 144. Enigma.

Blandinger — Nytt og Gammelt.

Fritænkeren Dr. Brandes har udtalt sig meget tydeligt om visse Forholde i Kristiania. Vi vilde meddele følgende Citat fra „Morgenbladet“ No. 319 A. for 19de November 1879: „Dr. Brandes gjorde sit Besøg i Kristiania og kunde efter Hjemkomsten til Danmark udtale sig med megen Tilfredshed om de gode Udfigter, som „den frie Tanke“ nu syntes at have i Norge. Den sympatetiske Anmeldelse af „Nytt norsk Maanedsskrift“, der læses i „Det nittende Aarhundrede“ (Aprilheftet for 1877) er i flere Henseender høist mærkelig. Man vil her finde mere end Lovord om „de grundige og lærde Mænd“, der arbeide i det nævnte norske Organ. Brandes kan nemlig give den glædelige Oplysning, at Fritænkerne „paa Grund af den politiske Partidelings Natur i Norge have en ganske anden Udfigt til Magtstilling end deres Meningsfæller i Danmark.“ „De have“, fortættets der, „det store liberale Parti i Nyggen, de betragte sig endog som Medlemmer deraf, selv om de ikke ere optraadte politisk, de danne med andre Ord Fortroppen for et kraftigt og indflydelsesrigt Folkparti, hvis Førere med Sympathi følge den aandelige Fremskridtsbevægelse i Landet, de have en hel Række af Bladse inde ved Landets eneste Universitet og saaledes gode Midler ihænde til at opdrage og vække hele den studerende Ungdom i Norge.“ (Udhævet af Morgenbladet).

Endnu et Citat. Prof. R. S.

G. v. Scheele fra Upsala holdt ved „Den evangeliske Alliances“ syvende Generalforsamling i Basel den 1ste September 1879 et Foredrag over „Det nærværende religiøse Liv i Skandinavien“. I det Afsnit af hans Foredrag, der handler om Norge, forekommer bl. A. følgende Udtalelse: „Yderst blandt Modstanderne (— mod „Lutherst Aegtskrift“ og dets kirkelige Standpunkt) befinder sig dog den i „Nytt norsk Tidsskrift“ og „Verdens Gang“ tilligemed flere lignende periodiske Organer udtalte Retning, der ikke blot søger at vinde andre, friere Former for det kirkelige Liv, men endogsaa mener, at man kan undvære en positiv Kristendom, saaledes undvære selve det virkelige kristelige Liv“. (Se „Morgenbladet“ No. 355 for 25de December 1879).

U n m. „Nytt norsk Tidsskrift“ er vistnok gaaet ind, men dette er ikke Tilfældet med „Verdens Gang“, hvis nuværende Redaktør i sin Tid i førstnævnte Blad forsvarede de Udtalelser af Dr. G. Brandes, at „vi, som leve i Charles Darwins Tidssalder, ikke mere antage Muligheden af en oprindelig paradisisk Tilstand og et Fald“, og at „Darwins Lære vil slaa den orthodoxe Moral til Jorden, ganske som Copernicus's Lære slog den orthodoxe Dogmatik til Jorden“. (Se Kristianiabladet „Fædrelandet“ No. 85 for 27de Oktbr. 1880).

Den, som „opfandt“ Sønnen. Vi se i forskellige Aviser en Bitz, som gaar ud paa en Beflagelse over, at den, som „opfandt“ Sønnen, ikke

udstrakte denne „Opfindelse“ videre end skeet er. Disse Spasmagere burde erindre, at den Samme ogsaa har givet det 2det Bud, som forbyder at tage hans Navn forfængelig.

Sir Henry Bessemer, den bekendte engelske Opfinder, er bleven udnævnt til Wresborger i City. Det blev i Londons Kommunalraad fremhævet, at Prisen paa Staal, takket være Bessemer's Opfindelse, er sunket fra 60 til 10 Strl. pr. Ton, og som Følge heraf er Forbruget steget fra 57,000 Tons til en Million om Aaret. Desuden have Skinnerne bundet meget i Værigheid, thi medens Jernskinner kun pleie at holde i fem Aar, vare Staalskinner i 45 Aar.

Det første kinesiske Dampskib, „Ho-chung“, ankom i Høst til San Francisco. Hidtil har Dampskibsforbindelsen mellem Kina og San Francisco udelukkende været i Hænderne paa Amerikanerne, men den kinesiske Regjering har nu hævet det tidligere Forbud mod, at Kinesere fare i udenrigt Fart, og det nævnte Skib er rimeligvis kun Forløberen for en livlig kinesisk Konkurrence ogsaa paa dette Omraade.

Den engelske Krone.—Den Krone, som Dronning Victoria har ved Parlamentets Nabning forleden, er forfærdiget i 1838 af Firmaet Rundel og Bridge. Dens Juveler ere dels tagne af gamle Kroner, dels bleve leverede af Dronningen. Det er Diamanter, Perler, Rubiner, Safirer og Smaragder indfattede i Guld og Sølv. Kronen er kantet med rødt Fløiel og Hermelin og foret med hvid Silke. Kronens Bruttovægt udgjør noget over 39

Unzer (12 Unzer er lig et Pund). Den nedre Rand under Hermelinstriben bestaar af 129, den øvre af 112 Perler, mellem hvilke der paa Forsiden er anbragt en stor Safir, som stammer fra George den fjerde. Paa Bagsiden er der anbragt en mindre Safir og desuden 6 mindre af lignende Art, mellem hvilke der er indfattet 8 Smaragder. Over og under Safiren er der anbragt 14 Diamanter og omkring Smaragderne 128 Diamanter. Mellem Smaragderne og Safiren er der 16 fløverbladagtige, af 128 Diamanter bestaaende Ornamente. Paa Forsiden af Kronen og midt i et Malthesekors findes den berømte Rubin, som efter Foregivende skal være skjænket den „sorte“ Prins (Edvard den tredies Søn) af Don Pedro af Kastilien efter Slaget ved Najera (i Spanien) i 1367.

Et Kobertog af Myrer. Mrs. Mary Treat i „American Naturalist“ beskriver en Kamp, som hun var Vidne til imellem slavefangende Myrer og sorte Myrer. De første vare Angriberne og seierrige. De to Kolonner vare 120 Fod fjernede fra hinanden. Man kan gjøre sig en Ide om Antallet af Slavefangerne derfra, at paa Krigsstien, der var 120 Fod i Længde og en Fod i Bredde, „var de ikke tyndt spredte, men en stor, uhyre Falang.“ De Sorte, en stor Armee paa sit eget Territorium, vilde ikke flygte. Slagmarken var omtrent 25 Fod i Omkreds. En Suse, der forkyndte Fiendtlighedernes Begyndelse, varede i 5 Minutter, „hvorimod Slaget varede 4 a 5 Timer, førend de Røde erobrede de Sortes store Anlæg“, og de Seirende behøvede 2 Dage til at føre Fanger og Pupper til sine egne Besiddelser.

„For Hjemmet“ i 1881.

Med næstkommende Aar 1881 vil „For Hjemmet“ begynde paa sin 12te Aargang. Det vil fremdeles udkomme med samme Udstyr og paa samme Betingelser som for Nærværende. Da Portoer til Europa er nedsat, kan Bladet for næste Aar sendes til Norge eller Danmark for \$2.25.

Idet vi herved fremsende vor hjertelige Tak til alle redelige Betalere og virksomme Venner, som hjælpe til at holde Sagen oppe, tillade vi os at stille en venlig Anmodning til Enhver, som har Leilighed dertil, at de ville forsøge at forsøge Bladets Subskriptionsliste om end kun med en ny, redelig Abonnent og samtidig saavidt muligt indsende Betalingen.

Der udestaar desværre endnu en meget stor Sum i Restancer; men vi haabe, det vil vise sig, at de allerfleste af vore Abonnenter ere redelige Folk, som ikke ville stufte os, men strax bryde overtvært med de smaa Hindringer og uden Ophold indsende sine Restancer; sammen med disse Restancer kan man ogsaa indsende sin Kontingent for 1881.

☞ Rubriken for 1881 er aabnet, og Kontingenter indskrives, saasnart de ankomme. Kvittering sendes for Pengene uden Ophold.

☞ Meget interessant Læsestof vil komme ind i næste Aargang.

☞ Enhver, som ønsker at læse en større, særdeles interessant kristelig Fortælling foruden en Mængde mindre Stykker af forskjelligt Slags, bør subskribere paa „For Hjemmet“ for 1881. Ogsaa mindre Fortællinger skal ved Leilighed blive meddelte.

☞ Kun \$2.00 om Aaret, Porto iberegnet, for 24 Hefter, hvert paa 2 Ark i Omflag. Penge bør sendes i Money Order, registreret Brev eller Draft paa Chicago.

☞ Nye Abonnenter anmodes om at melde sig betimeligt, for at Oplagets Størrelse kan bestemmes. Adresse: R. Thronsdjen,

Dr. 14. Decorah, Iowa.

☞ Fuldstændige Exemplarer af „For Hjemmet“s 20de Bind kan faaes for \$1.00; 19de og 20de Bind (Aargangen 1880) for \$2.00.

☞ De Abonnenter, som staa til Rest med Kontingent, bedes venligt om at indsende samme uden Ophold. DHerr. Agenter anmodes om strax at indsende, hvad de have faaet ind. For Folk, som altid have Penge paa Haanden, er det vist ikke nødvendigt at vente saa længe med at indsende Aarskontingenten. Summa: Enhver, som kan, bedes venligt om, uden Fortrydelse strax at indsende sin Kontingent, hvorefter Kvittering skal blive ham tilstillet.

Adresse: R. Thronsdjen.

Dr. 14. Decorah, Iowa.

Inhold: Nordvest-Pasfagens Opdagelse. — Tuciner-Søen. — Alexandria. — Opløsning af Gaaberne i No. 23. — Blandinger—Nyt og Gammelt. — „For Hjemmet“ i 1881.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

Ayttig og underholdende Læsning.

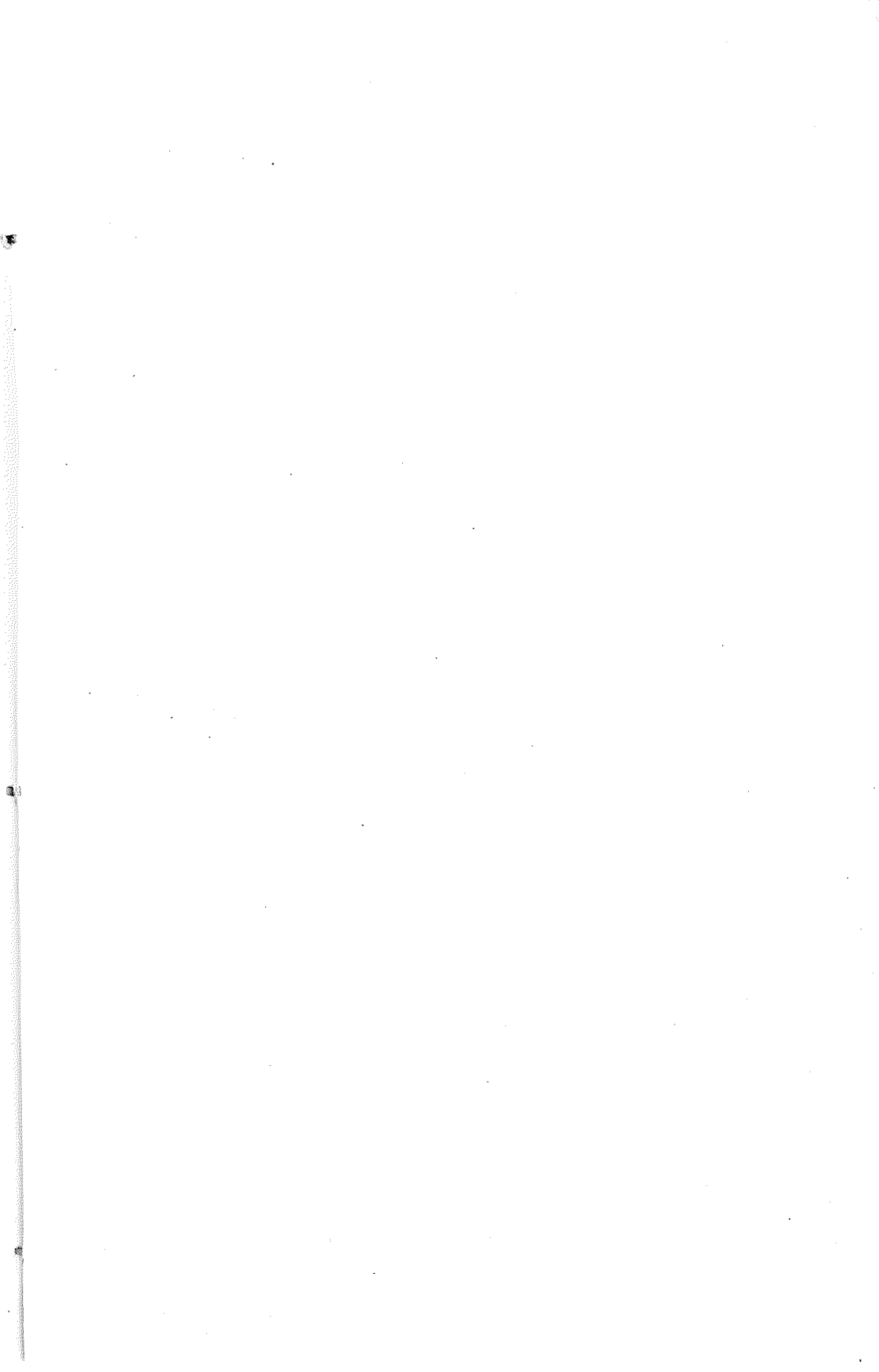
Tyvende Bind.

Udgivet af N. Thronsen.

Decorah, Iowa.

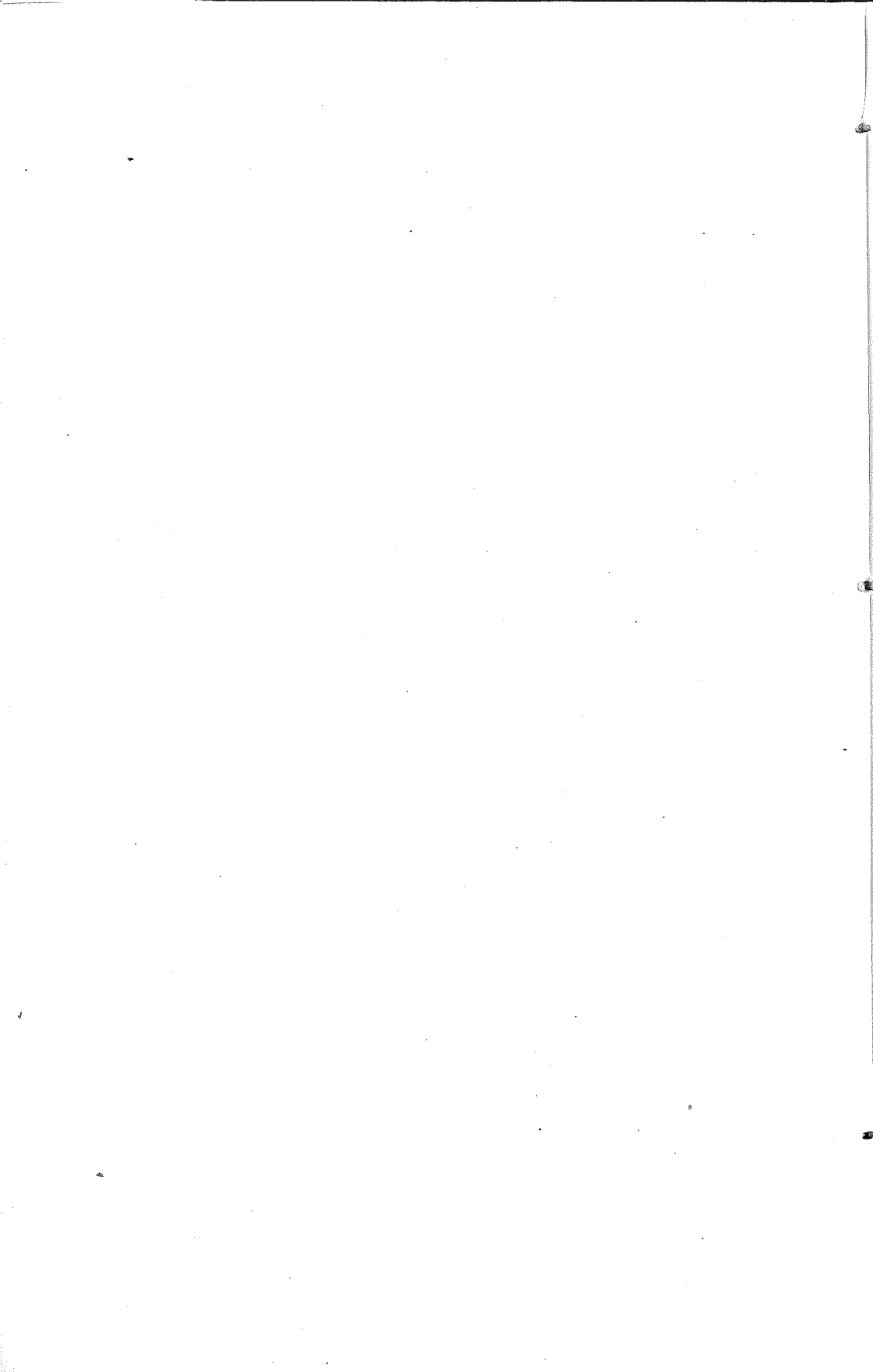
Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Trykkeri.

Indhold af tyvende Bind.

	Side
Djætraet	381
Den lille Emma	386
Alaska og dets Befolkning.....	390
Fra Strand til Strand	393
De regjerende Fyrstehuse.....	397
Det drømte Billede.....	399
„Drei Nøglen om“	400
For Hjemmet og Skolen	405
Vinteren paa de russiske Stepper	406
Prof. Weards Mening om „Svømmen“.....	407
Gaader og Dpgaver — næsten i hvert Nummer. Oplysninger i hvert følgende Nummer. Blandinger — næsten i hvert Nummer.	
Nordvest-Passagens Opdagelse 413, 445, 477, 509, 549, 587, 610, 653, 719	733
Jacobi Ben Israel, den lærde Jøde	429
Rimfabler	440, 441
Den kostbare Maling.....	457
Datumgrændsen.....	461
En kort Udsigt over Jerusalem's Historie	461, 526, 579
Chinesisk Laaneforening.....	571
Lidt om Nedningsvæsenet ved vore Kyster	489
Tilfaldt, et Livsbillede.....	492
Paa Toppen af Bitthorn.....	519
Isforholdene i Nord for Asien.....	524
Smaaovers af Claudius.....	534
Bogannmeldelser	534
Krukken, Fortælling af Christoph Schmid	541
Græshoppen og Torbisten	568
Philosophen og Solen	568
Elektrisk Lys.....	573, 605
Naturforskeren Agassiz	598
Et Spogelse.....	601
Suppegutterne.....	627
En Undersøgelserrejse til det Indre af Borneo	628
Drit dog!.....	630
Et Citat af Bogen „Lucile“.....	637, 669
Smaa Karaktertræt fra Oldtiden	663
Ved en ung Piges Vaare.....	395
Uaben Brevverling.....	697
Juleaften, Fortælling af Christoph Schmid	701
Er Schwanenflügel's Bog om Wergeland paalidelig?	726
Fuciner-Søen	748
Alexandria.....	753

E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,
COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
Attorneys at Law,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC.

DECORAH, IOWA.

PETER GJEMS,

Reisende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,
tegner Abonnement paa „*Før Hjemmet*“. De, som tegne sig
paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffelovne samt
Kobber- og Blikvarer, Gaardskredsfaber og Vertspi, Bygningsmaterialier,
saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrendes forfærdiges til billige Priser

☞ *Ekstere af den skønne Psalme: „Sjertelig kjær, har jeg dig, Herre“,*
gjøres opmærksomme paa Past. Wieses Bog

Lidt Psalmehistorie med Mere,

der indeholder mange vakre Fortællinger om denne Psalme. Bogen faaes
smukt indbunden hos J. E. Lee, Decorah, Iowa, for 50 Cents, i Guld-
smit 75 Cents. (Overfluddet er bestemt til et veldædigt Siemed).

P. H. WHALEN

handler med

Manufaktur- og Colonialvarer,

Hatte og Huer, Støvler og Sko etc. etc.

Sydsiden af Water Str. = = = Decorah, Iowa.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER,

handler med

Sadler, Svøber, Bidsler etc.

Decorah, - - - Iowa.

FR. ERICKSON, Boot & Shoemaker,

DECORAH - - IOWA,

(Ligeoverfor Winneshiek House)

forfærdiger alt Slags Skotgi efter Bestilling af de bedste Materialier og Reparation udføres godt og billigt. Aflæg mig et Besøg.

Ældre Bind af „For Hjemmet“.

11te og 12te Bind (1876 I og II), 14de Bind (1877, II), og 17de Bind (1879 I.) er udsolgt.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger „Alpefjoven“, „Mod Himlen“ (Forfatterindens Ungdomshistorie), „Onfelen fra Amerika“, „En Gut fra Londons Gader“, saavel som flere mindre Fortællinger; den interessante historiske Skildring „Karl den Tolvte i Norge“; henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilfendes portofrit for 80 Cents.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“, „Jacob Flints Reise“, „Arkimedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende 2de Halvdel af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Reise paa Kongofloden“, „Stovstjernen“ (Misionær Fjellstedts Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00

18de Bind, se 2den Side af Omslaget.

19de Bind, indeholdende blandt Andet „En ung Piges Historie“ og Misfignsberetningen „Ser Nar blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00; alle 5 Bind for \$4.00.

☞ Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: R. Thronsfen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre, en Fortælling fra en norsk Fjeldbygd (4 Hefter af „For Hjemmet“) portofrit for 25 Cts.

Adresse: R. Thronsfen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Den nye norske Barberstue er i Basementet i Adams og Bloch, Hjørnet af Water og Winnebago Streets, Decorah, Iowa.

M. D. Solberg.

Hus og Have tilsalgs.

Et 1½ Etages Frame-Hus med 3 Lotter, Stald etc., beliggende strax nordend for Jernbanedepotet, er helt eller delvis tilsalgs. S. Tobiasen anviser. 20-21

Iver Larsen
sælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
Steyers Bygning ved Siden af Winnesheik House.
Decorah - - Iowa.

For 10 Cents sendes portofrit et Hefte, indeholdende
„To ældgamle Sange fornyede“,
nemlig **Solvtalvisen** og **Den gyldne ABC** 8 for 50 Cts., 20 for
\$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: K. Throndsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Philip Ashton eller den nye Robinson,
Martyren i St. Andrews, Jacob Flints Reise, Elizabeth, en dansk Fortælling,
Skovstjernen (Missionsær Fjeldstedts Ungdomshistorie) — alle disse og flere
mindre Fortællinger samt meget andet interessant Læsestof findes i 9de Aar
gang (15de og 16de Bind, 24 Hefter) af „For Hjemmet“, der sendes porto-
frit til hvilkensomhelst Adresse i de For. Stater og Canada for \$2.00.
Adresse: K. Throndsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Ny Möbelhandel.

J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Ti
dens billigste Priser. Reparationer udføres.
Sigkister have paa Lager. Begravelser bejorges.

Nogle Rest-Exemplarer af
Socrates's Forsvarstale ved Platon
samt Fortællingen „To Søstre“ (8 Hefter af „For Hjemmet“) sendes tilsam-
men portofrit for 35 Cents.
Adresse K. Throndsen, Decorah, Iowa.

E. D. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. DECORAH, IOWA.

W. L. EASTON,

Gier af det vel bekendte

OPERA HOUSE CLOTHING STORE,

har netop modtaget et meget stort og omhyggelig udvalgt Lager af færdig gjorte Klæder, Hatte, Huer, Støvler, Sko og alle Slags Herre-Etui-perings-Gjenstande, som sælges til Tidens billigste Priser.

 Klæder efter Bestilling forfærdiges prompte.

Opera House Clothing Store,

Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Højskole for Gutter og Piger,

Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Koft billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohn, Northfield, Minn.

P. E. HAUGEN,

 Gier af

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheik og Allamatee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres med kort Barsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norste Stenbyggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Insription feilsfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Dr H. Harvey Miller og Fri^k Rosenheimer. P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og ieg skal da sende ham Tegninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udoelger, tilligemed Ordre og Insription samt nærmest Feragts-Office.

P. E. Haugen.